

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

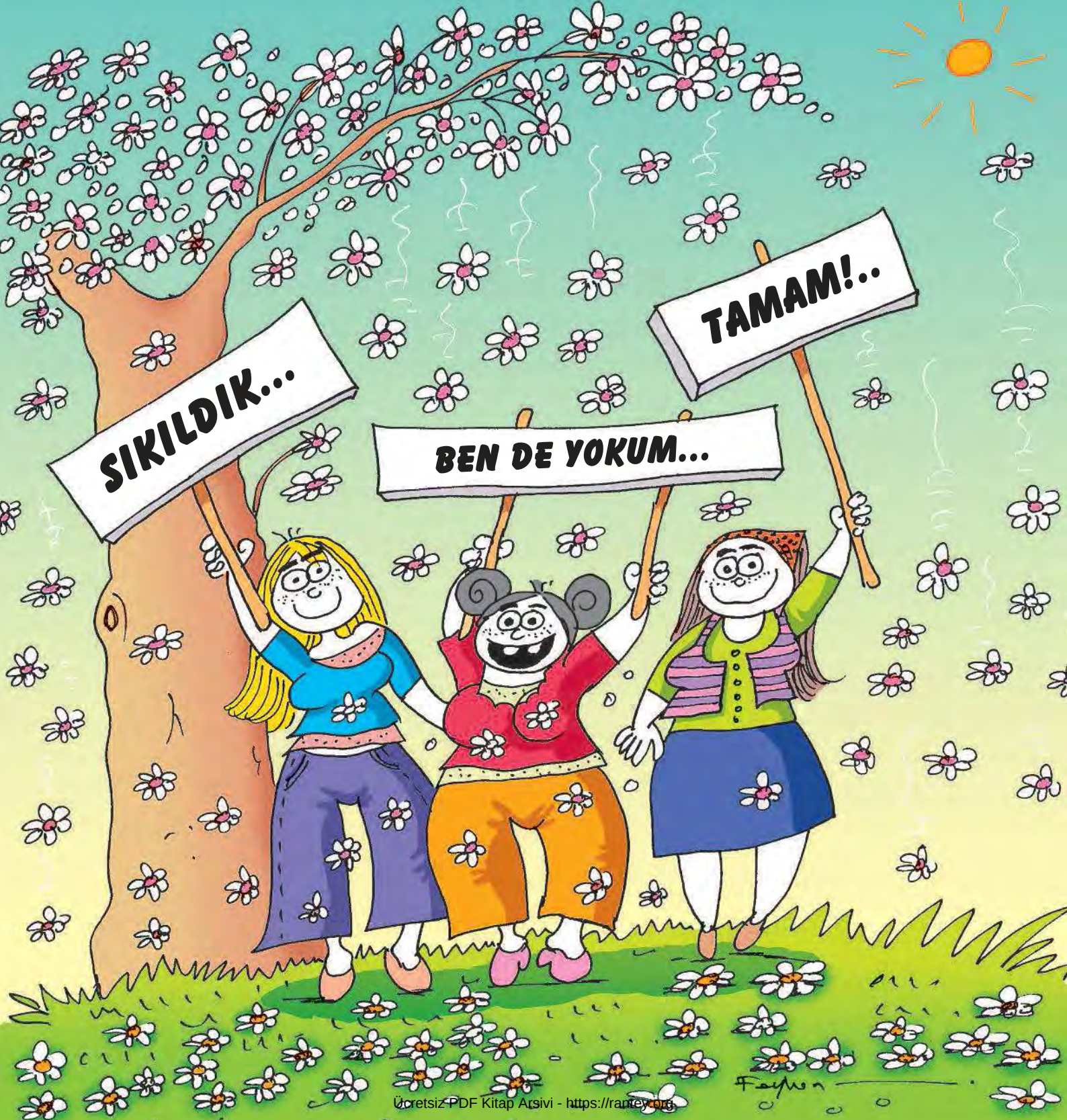
BAYAN YANI

HAZİRAN 2018 - 06 8 TL (KDV Dahil) K.K.T.C 10 TL

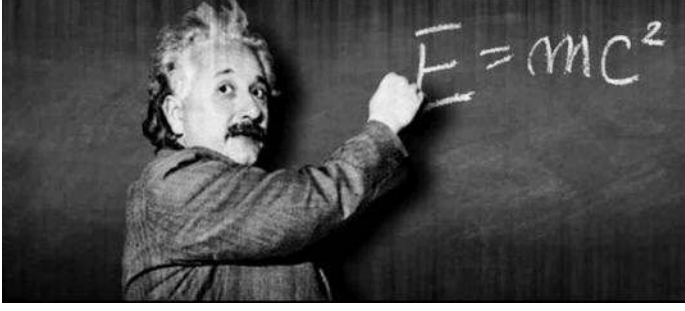
77

Haziran Güzeldir...

Siyaset diline izotop girdi.

IN

Aktroller Muharrem İnce'ye saldıracak konu bulmakta zorlanıyor.

Binail Yıldırım:
"81 milyonun
arkamızda
olduğunu
biliyoruz."

Cumhurbaşkanı adayları bağış istiyor.

Erdoğan: "Fakir evlerini ziyaret başka bir enerji veriyor"

Demirtaş, FOX TV canlı yayınına ankesörlü telefonla bağlanacaktı.

Flormar işçileri direniyor!
Direniş güzelleştiriyor.

Eski Erdoğan

AVM YAPACAM!
BETON YAPACAM!..
SARAY YAPACAM!..

Yeni Erdoğan

PARK
YAPACAM!..

YEMEZLER!..

Çorum
İl Kültür ve
Turizm
Müdür Vekili
Ömer Arslan
geceleleri
mezarlıkta
ağlayan
kız için
"Efsane
geliştirip
ilimizin
tanıtımında
kullanacağız"
dedi...

Umut...

Nihayet! En sonunda! Oh be!

Bu sevinç nidalarını sayfalarca uzatabilirim çünkü umut, içimi dolduruyor. Yıllardır gelecek kaygısı duyarak yaşadıkdan sonra, insan umut olasılığına inanmakta bile zorlanıyor. Ama umut işte, artık var. Bu ülke için, bu ülkenin yıllardır her anlamda hırpalanan insanları için, çocukların ve gençlerin geleceği için, kadınların kendini özgür hissedebilmesi için, yeniden umut var...

Bu ay Türkiye Cumhuriyeti'nin kaderini belirleyecek "erken seçim" yapılacak. Seçim muhtemelen ikinci tura kalacak ve 8 Temmuz 2018'de geleceğimiz; geriye mi ileriye doğru mu gidecek, anlaşılacak. Sosyal medyadan okuduğum yorumlarda ya da konuştuğum insanların bir bölümünde hâlâ umutsuzluk görülüyor. Bu çok da anlaşılır. Ama inanın bir umudumuz var artık, yıllardan sonra... Oh be!

Parti propagandası değil ama aday propagandası yapıyorum, evet! Çünkü bunu sonuna kadar hak ediyor. Muharrem İnce'den bahsettiğimi herhalde anlamışsınızdır. Yaşımın yettiği kadar gördüğüm tüm liderlerden daha çok sevdim onu.

İlk kez, kendinden değil yapacaklarından bahseden biri var.

İlk kez, inanç ya da din yerine bilimden bahsediliyor.

İlk kez, biri halka tepeden bakmıyor, kendini halktan biri görüyor.

İlk kez, biri gülüyor, güldürüyor.

İlk kez, biri Cumhuriyet'e yürekten bağlı olduğunu gösteriyor ve rehberini Atatürk olarak alıyor. Bu liste uzar gider ama nasıl olsa hepiniz takip ediyorsunuz.

Yarın için bir gün

Uzaktan bile bu heyecan bana ulaşıyor. Ve kendi adıma uzun zamandır ilk kez, endişe yerine heyecanla yurduma dönme arzusu taşıyorum. Çok hasar var, çok yara aldık. Her şey hemen seçim sonrasında düzelmeyecek. Ve fakat işte tam da bu nedenle, yapacak çok işimiz var! Atatürk bu ülkeyi kurarken, her şey güllük gülistanlık mıydı? Hayır. Öyleyse, O bize bu yurdu vatan yaptıysa, bize düşen de vatanımıza sahip çıkmaktır. Sadece umut bu yüzden yetmez. İnce, aday olarak kendine düşeni yapıyor. Vatandaş olarak bizim de kendimize düşen şu üç şeyi yapmamız gerekiyor:

- 1) Umutsuzluğu ve inançsızlığı silkinip üstümüzden atmak!
- 2) Her koşulda oy kullanmak!
- 3) Ve sandıklara mutlaka ama mutlaka sahip çıkmak!

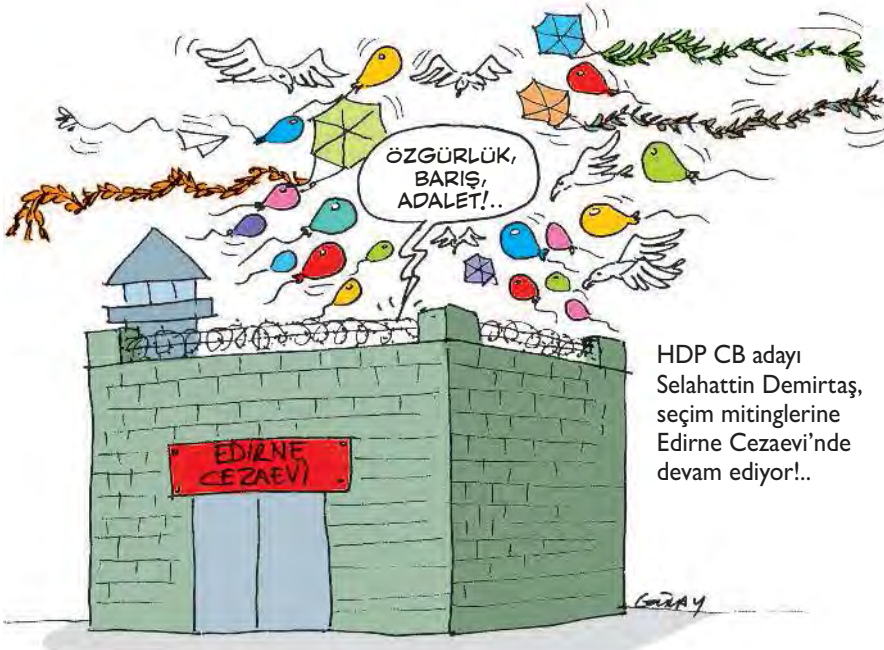
Bu konuda sandikgucu.com, oyveotesi.com adreslerine girip, hemen üye olabilirsiniz.

Bu adreslerde gerekli her bilgi veriliyor. Çok çalışan insanlar var. Ve eğer oylarımıza sahip çıkarsak, ne yapılmak istenirse istensin, yapılamayacağını anlatıyorlar. Ben Sandık Gücü'ne üye oldum. Müşahit ihtiyacı büyük, sadece bir gününüzü ayıracaksınız, yarınlarınız için, çok mu? Haydi, güzel yarınlar için biz de elimizi taşın altına sokalım. Sonrası iyilik güzellik olacak, inanın. Ben inanıyorum!

Yeni başlangıçlar bizim olsun... Ülkemize yeniden neşe, huzur, sevgi dolsun...

Ahmet Maranki: "25 Haziran'da istediğimiz sonuca ulaşmamış olursak, Belgrad Ormanı'na gömdüğümüz talim şeylerimizi alıp sokağa çıkarız" dedi.

HDP CB adayı Selahattin Demirtaş, seçim mitinglerine Edirne Cezaevi'nde devam ediyor!..

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy

• Kurtuluşumuz ve felaketimizdi. Şimdi maziye baktığımızda “gerçekten yaşandı mı o günler?” dediğimiz zamanlardı. En çok da kadınların omuzlarında yükselen bir

devrimdi. Ağaçlara yaslandığımız, tanımadığımız dostumuza omuz verdiğimiz, umudu büyüttüğümüz günlerdi. Kahkahamız ve de yasımız oldu. **Gezi 5 yaşında!** İyi ki doğdun/oldun Gezi. Hala tamamen aklımızı çıldırmadayız, biraz da senin sayendedir.

• 27 Haziran 2013, **7 Haziran 2015** ve şimdi de **24 Haziran 2018**. Yakında Hazirana kayyum atarlarsa hiç şaşırmayacağım.

• Bu sene de amma Haziran yaptı be! Önce **TAMAM** ile inlettik sosyal medyayı, sonra **SIKILDIK** dedik, sonra da **#BekYokum** dedik. Ne diyeyim, çok güzel hareketler bunlar zıbalabaloplop.

• Sosyal medyada **diplomalı** gönderilere, adayların göndermelerine falan gülüp eğleniyoruz da aslında hiç komik değil. Çünkü teknik olarak mümkün olmayan bir şey pratikte neden ve nasıl mümkün oluyor; kimseden doğru düzgün bir açıklama gelmiyor.

• Ezhel tutuklandı... Gerekçe uyuşturucuya özendirmek. Onlarca şarkısından cimbızlanan şarkı sözlerine bakıp parmaklıklar ardına gönderildi genç bir şarkıcı. Tuhaf zamanlarda yaşıyoruz. Misal tv'de alkol buzlanıyor, ama çekip silahı adam öldürmek racondan! Öpüşmek yasak, ama

“kafasına sıkılmak” serbest. Böyle yaman çelişki olmaz! **#FreeEzhel**

• Flormar, sendikası oldukları için kadın işçilerini işten çıkardı. Onlarsa direnmeyi seçtiler. **#HalkıDenBüyüktür** diyorlar. Bayan Yanı da Flormar işçilerinin yanında. Direnişiniz kutlu, uzun soluklu olsun!

• Yurtdışından alınan sığır etlerinde **deli dana** çıkmış. Devlet yetkilileri ise, “raporlar yabancı dilediydi, ne yazdığını anlamadık” demişler. Washington’a gönderilen dilekçeye

de “İngiliçesini sonra göndericez” diye not düşmüşlerdi. Bi gün diğer devlet liderlerinin karşısına abuk subuk yazılı tişörtlerle falan çıkacaklar iyicene rezil olucaz ha.

• Deli danalı sığırlar ne mi olacak? Nolacak canım, yiyiveririz olur biter. Bakan da “ben yiyorum” demiş zaten. Lüp! Yumulun gitsin.

• Arjantin'in Cumartesi anneleri; **Plaza de Mayo Büyükanneleri, Nobel Barış Ödülü'**ne aday gösterilmiş. Nobel Barış Ödülünü uzun zamandır başka kimse bu kadar hak etmemişti. Ak tülbentinizin önünde eğilirim Abuelas!

• **Muharren İnce'nin izotop açılımı** bünyelerde hiç umulmadık bir etki yarattı. Meğer bilime, mantığa ne kadar aç bırakılmışız. Bir de **“bitirme tezimi nükleer enerji üzerine yaptım”** dediği an yok mu; tv tv olalı böyle **thug life** görmedi ha!

• **Muharrem İnce'yi eleştirecem diye “4 yıllık üniversiteyi 8 dönemde bitirmekle övünen adam”** diye tweet atmışlar. Bazen düşünüyorum da tüm bunlar bir rüya falan olmalı. Ya da kabus yani. Bunların gerçek olmasını ciddi ciddi kaldıramamaya başladım ben. Vücütüm, edelelerim felan hep SOS veriyor. Gözüm mözüm seyiriyor böyle tweet'leri falan okudukça. Biri ülkeyi bi çimdiklesin n olur.

• Muharrem İnce'yi fakülteye kabul eden **Cerrahpaşa Dekanı** görevden alındı. İnce'nin elini sıkıdığı **Türk Yıldızları'nın** gösterisi iptal edildi. Korkuyorsun da, iyicene açıktan mı korkuyorsun yani? E iyiymiş öyleyse...

• Sayın Cumhurbaşkanı, **“CHP zihniyeti kurduğumuz fabrikalara göz diyor”** demiş. Ekonomik planını “özeleştirme”

üzerine kurmuş ve geldiğinden beri cumhuriyetin kurduğu fabrikaları ve kurumları sata sata bitiremeyen bir partinin liderinden enteresan bir çıkış doğrusu.

• 2017 itibarıyla AKP döneminde satılan cumhuriyet işletmeleri şöyle; 10 liman, 81 santral, 40 işletme ve 36 maden sahası. Talih oyunlari bile satıldı bu ülkede. Elektrik ve telefon hizmetleri başta olmak üzere herşey özelleştirildi. Buna son bir yıl içinde satılan şeker fabrikaları, HES izniyle satılan akarsular ve diğerleri dahil değil. Bu dönemde kurulan fabrika ise, immm, yok...

• Cumhurbaşkanı özel yayını reytinglerde 8. oldu. **Fatih Portakal, Nihat Hapitoğlu, Temel Karamollaoğlu** falan hep geçmiş cumhurbaşkanıları. Hadi onlar normal diyelim de, 150 milyonuncuya verdikleri **Son Durak** filmi bile iki sıra önde resmen. Artık millet nasıl sıkıldıysa...

• 104 yaşındaki **Muazzez İlmiye Çığ**, “yaşamaktan bıktım, çok dertleniyorum” demiş. “Çocuklarım, torunlarım için kaygılanıyorum, 60 yaşında hala okumayı yazmayı öğrenmemişleri gördükçe deliriyorum” diye de eklemiş. Valla ben 37 yaşında tamamım yani Sayın Çığ, siz yine de güzel zamanlar görmüşsünüz efemim.

• Ahmet Hakan, **Selahattin Demirtaş** için “hapiste olduğu için mağdur edebiyatı yapacak” diye yazdı, yetmedi “gereğinden fazla komik” diye de sürdürdü. Demirtaş da tweet atmış, **“gülün diye değil, görün diye yazıyorum bunları”** demiş. Seçim ayının ikinci “thug life”ı da elbette Demirtaş'tan geldi.

• Ahmet Hakan hala gazeteci olsaydı, cumhurbaşkanı gerekliliklerini yerine getirebildiği için adaylığı onaylanmış bir isim neden hala cezaevinde diye sorma cesareti gösterirdi.

• Ama durumu Ahmet Hakan'dan daha vahim olan bir “gazeteci” varsa o da **Hande Fırat**. Seda Sayan styla söyleyecek olursak, **“Bacım, yazık kız sana!”**

• **Doğu Perinçek** adaylık için 100 bin imza alabilip seçimde 100 bin oyu tutturamayan tek aday olarak tarihe geçecek. CHP'lilerin oylarıyla 100 bin imza topladığının ertesi günü ikinci turda CHP'ye destek vermeyeceklerini açıkladı. Yahu bari birkaç gün duraydın ahahahdsfghghjk

• Valla Doğucugum, senin dışında herkes ikinci tura kim kalırsa onu destekleyeceğini açıkladı. Kimin memleket derdinde, kimin nobranlık peşinde olduğu gayet ortada. Gerçi sen eksik kalsan ne hesap bozulur, ne de pusula şaşar ya neyse...

• Denizli’de yaptığı mitingte **Meral Akşener**, aslen Denizlili olan ekonomi bakanı için **“yav bu arkadaşın nereden buldunuz?”** diye sormuş. Bence o arkadaşın yeteneğini keşfeden Denizlililer değil, bizzat cumhurbaşkanımız.

• **Diriliş Ertuğrul** bitecekmiş, yerine **Diriliş Osman** başlayacakmış. Anlaşılan **Diriliş Cumhuriyet** hariç her şeyin dizisi yapılabiliyor adı hala “cumhuriyet” olan bu ülkede. Zaten Cumhuriyet ne ola ki; böyle reklam arası kibin bişii.

• “Umudumuz 25 Haziran. Olmadı zaten o zaman artık Belgrad Ormanı’nda ağacın dibinde talim şeyimizi oraya gömdük. Çıkaracağız sokağa artık.” diyen **Ahmet Maranki** ifadeye çağırıldı. İfade de, “öfkemizi gömdüyükdük” dedi. E hepiniz beraber mi gömdünüz, kaç kalibre ki sizin öfke tam olarak?

• Dolar 5 Liraya doğru emin adımlarla ilerliyor. Geçen aylarda bizi evden çıkarıp eke

konacak demiştim, görünüşe göre o ülkenin tamamına göz dikmiş. Ama şakası bir yana, gözümün önünden ülkenin parasını sayarak değil, tartarak kabul eden **Venezuela** exchange büroları geçiyor.

• Geçen gün 2000’lerin hemen başlarında çekilmiş bir dizi izliyorum, 1000 dolarlık bilgisayar 1200 TL’ye alıverdi kadın. Beni bi kasavet kapladı tabi. Ne diyor Mete Bey, **“Türk Lirası, 16 yıldır sistemli olarak değer kaybediyor”** diyor. Ben de sistemli olarak akıl sağlığı kaybindan müzdaribim. Aklımı çıldırmakla meşgulüm çümkü.

• OECD verilerine göre Türkiye’de bir haftada 47.9 saat çalışmayla 113 Euro kazanılırken, Hollanda’da haftada 29 saat çalışan işçi 380 Euro almış. Gerçekten gurur duyulacak bir tablo! 16 sene içerisinde ekonomisi ve kültürel birikimiyle Avrupa Birliğine adaylığı ciddi ciddi konuşulan bir ülke konumundan hızla üçüncü dünya ülkesi sınıfına düştük. Kolay olmadı ama başardık! Aferin bize!!!

• Ama ne diyor Yeni Yüzyıl Üniversitesi Rektörü; **“dolar terörüyle karşı karşıyayız”** diyor. Dolar törüü asdfghjklş ülkemisin kalkınmasından hazzetmeyen bi takım asi ve vatan haini dolarlar, dağa mı çıkmışlar? Yok yok, kendi kendilerine değer artırıp borsayı şaapmışlar. Vay hainler vay!

• Gerekirse peynir ekmek yeriz romantizminin vakti geçit anacım. Peynirin kilosu yer yer olmuş 35 lira. Hangi peyniri ekmeklen yiyosun afedersin?

• O sırada **Mehmet Şimşek**, **“fakir aile maratonu”**nun da startını vermiş bulunuyor. Adam baya aralarında konuştukları ağızla tweet atmışşasdfghjklş

Fakir aile ziyareti maratonum teravih namazından sonra başladı. Şu anda 9. aile ziyaretindeyim. Belki de sahura kadar sürecek:-)

180A - 6/Agus2011

• O değil de, böyle tweet atmanın normal olmadığını idrak edemeyecek kadar halktan uzak, kibirli ve yukarıdan bakıyorlar hayata.

• Cumhurbaşkanı verdiği iftar yemeğinde, **“bir araya gelemeyenler bu fakirin sayesinde bir araya geliyorsa, demek ki Erdoğan ayrıştırıcı değil, birleştiriciymiş”** demiş. Madem öyle Mehmet Şimşek sizin fakirhaneye de bi uğrasın Sayın Cumhurbaşkanım. Arz ederim.

• Millet bahçesi yapacaklarmış şimdi. Her yer beton olmuş. Allalla...

• Millet bahçesinde fakirler de olacak mı acebağ ya, çok helecanlı.

• AKP’den adaylık sözü verilen, ama aday gösterilmeyen kamyon şöferi **Şerife Boz**, kimseyle görüşmüyormuş. Noldu, kalbin mi kırıldı çenin?

• Türkiye’nin ekonomik durumunu düşündükçe aklıma **La Haine**’in o meşhur sahnesi geliyor. **“Gökdelenden düşen adamın hikayesini bilir misiniz? Her kattan aşağıya doğru düştükçe kendi kendine ‘şimdilik bir şey yok’, ‘şimdilik bir şey yok’ deyip duruyormuş. Nasıl düştüğün değil, yere nasıl konduğun önemlidir.”** Galiba devletli La Haine izlemiş.

• Malili göçmen **Mamoudou Gassama**, **Paris**’te hiç düşünmeden ve adeta bir örümcek adam edasıyla bir çocuğun hayatını kurtardı. Gassama’ya vatandaşlık verildi ve itfaiye departmanına kabul edildi. Yüzlerce mülteci teknelerde can verirken, binlerce göçmen inanılmaz koşullarda hayat mücadelesini sürdürürken Gassama, “doğuştan vatandaş” olan birini kurtardığı için “vatandaşlık hakkı olan şanslı azınlık” arasına kabul edildi. Aslında çok tufan ve aşağılayıcı bir hareket. Ama eminim Gassama’nın bu “lütuf”u reddedecek lüksü yoktur. Öyleyse bravo Gassama! Ayrıcalıklılar medeniyetine hoş geldin!

• **İrlanda**’da referandumundan yüzde 69 ile **kürtaj yasağına hayır** oyu çıktı. Referandum sonuçları açıklanırken meydanlarda el ele tutuşmuş kadınlar, titriyor, iç geçiriyor ve ağlıyorlardı. Kimileri

yüzlerce kilometre öteden sadece bu referandumda oy kullanabilmek için gelmişlerdi. Kim ne derse desin, kürtaj yasağı kadın bedeni üzerindeki tahakkümün en temel taşı ve son kalesidir; dünyanın her yerinde yıkılması gerekir.

• Kürtaj meselesine dinsel açıdan yaklaşanlara her zaman söylediğim bir çift laf var; öyleyse kanser tedavisi başta olmak üzere, tüm tedavilerin ve temel olarak tıp biliminin de yasaklanması lazım. E çünkü sana o hastalıkları da Tanrı vermiş, yatıp ölsene!

• Morgan Freeman hakkında da taciz/tecavüz iddiaları gündemde. Freeman özür dilemiş. Hollywood, Titanic gibi batıyor gözümüzün önünde, farkında mısınız? Hollywood’la birlikte çocukluğumuzun, gençliğimizin bir çeperi de batıyor. Yazık...

• Misvak dergisinin de ortaya attığı üzere, oruç tutana saygı duymak ya da duymamak, işte bütün mesele bu! Ben şahsen kendi inanç dünyası içinde tutarlı olup dinsel inançları gereğince ibadet eden ve bunu bir baskı aracına dönüştürmeyen her dindara, din ayırmaksızın, saygı duyuyorum. Lakin bunun karşılığı benim de yemek yememem olamaz.

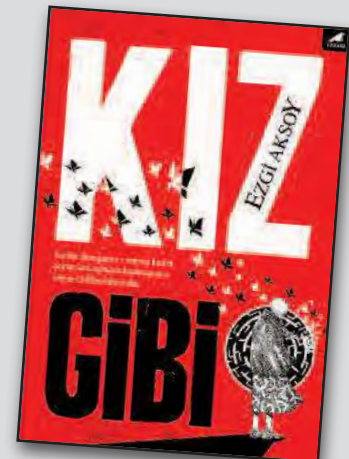
• 6 yaşındaki kız çocuğu içine sokulduğu çarşıftan kafasını çıkarmış, **Nihat Hapitoğlu**’na cehennemi soruyor. Şuanda bulunduğu nokta yavrucum, maalesef şuanda bulunduğu nokta.

• Sandıktan ne çıkar, kim ya da kimler çıkar bilmiyorum. Ekonomik beklentilerimiz da var elbette, ama benim bir kadın olarak beklentim, cehaletin iktidarının yıkılmasıdır. 4 yıllık fakültenin 8 döneme tekabül ettiğinden bile bihaber olan cahil ordu tarafından aşağılanmaktan, adam yerine konmamaktan, hırpalanmaktan; bilim ve kültür adına ne kadar kazanımımız varsa hor görülmesinden öylesine yıldırm ve yoruldum ki. Aşğılık kompleksi ve cayıır cayıır bir cehaletin, neredeyse 100 yılda emekle, terle, kafa patlatarak, üreterek, devinerek elde edilmiş her şeyi dümdüz etmesine öyle üzülyorum ki... Talan edilen sizin geleceğiniz, ne olur bunu göz ardı etmeyin.

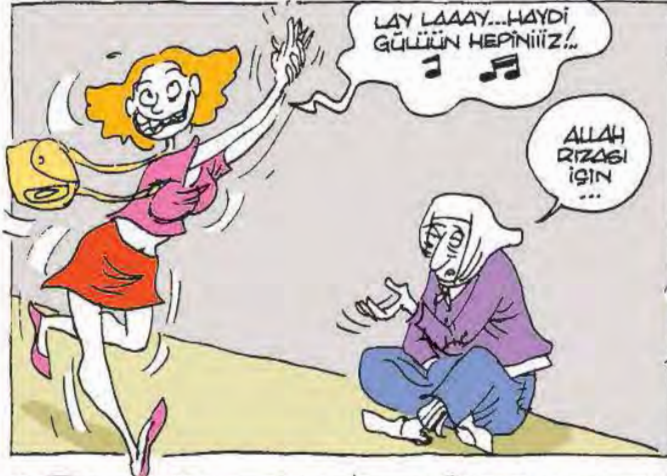
• Hadi bakalım fakirler, basın oyları da bakalım ne olacak. **TAMAM MI?** Ezhel’in dediği gibi, **“zihnimiz özgür”** ne de olsa. Temmuz ayında bambaşka bir Türkiye’de görüşmek umuduyla, esenlikle kalınız...

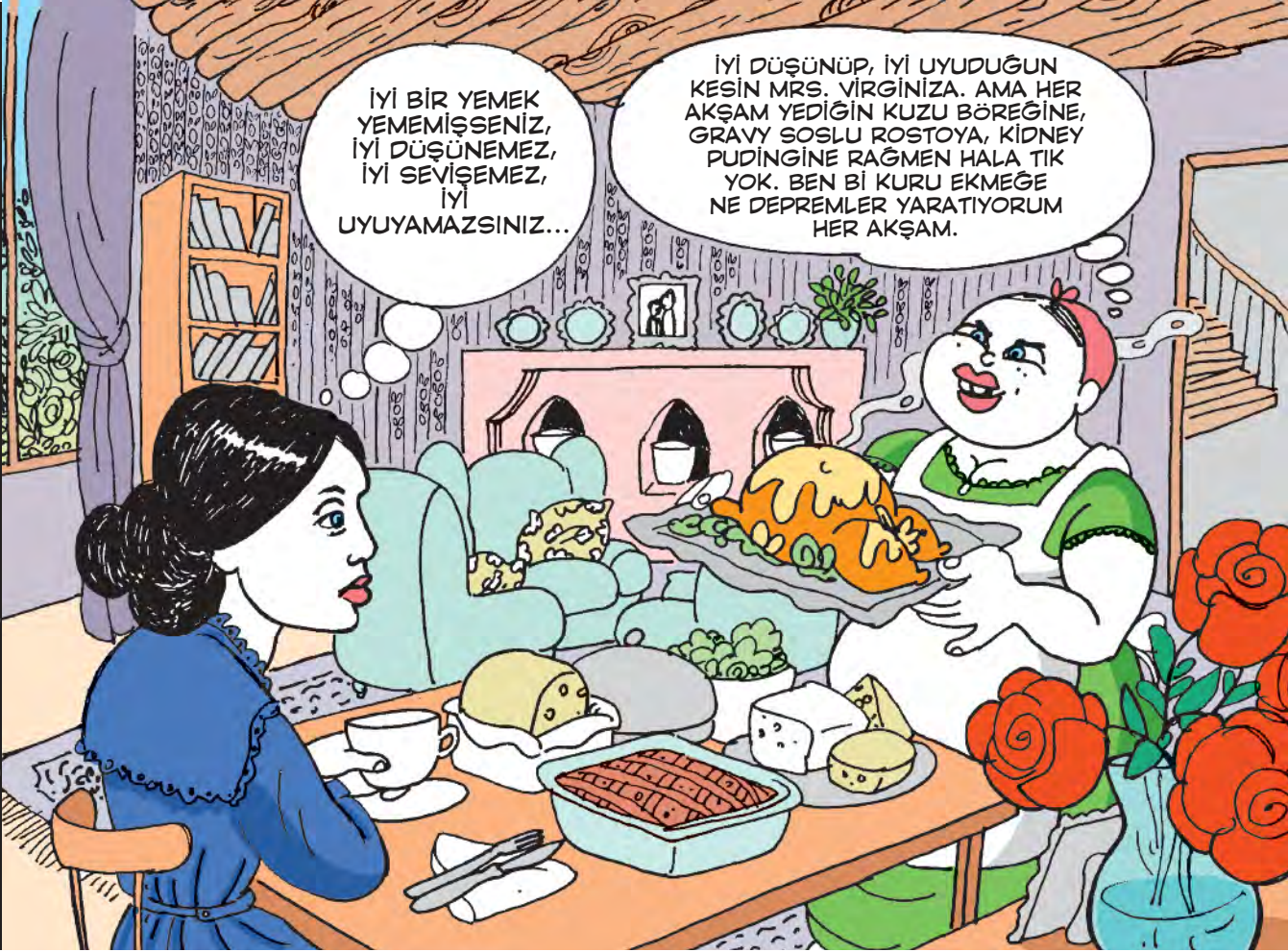

Ezgi Aksoy'un Bayan Yanı yazıları kitapçılarda!

25 Haziran için olası seçmen vaatleri! GÜNAY BAKIR

Sakın Babalara Gelmeyin

Bu ay ki yazımı babalara, müstakbel babalara, babalar günü dolayısıyla armağan ediyorum. Okuyan babalar babalara gelecek ama demesem çatlayacağım.

Beyler, sadece erkeklerin var olduğu bir dünya düşünebiliyor musunuz? Gün boyu top tekmeleyecek, belki hiç yıkanmayacak, ayaklarınız kokacak, çarşafsız yatacak, aynı kirli tabaklarda defalarca yemek yiyeceksiniz.... Kaşlarınızı çatığınızı görür gibiyim. Acele etmeyin yahu...

Fiziksel gücünüzden dolayı kendinizi "güçlü" cins diye adlandırıyorsunuz. Doğrudur, bir kadını havaya kaldırıp sıkılmış limon gibi savurabilecek gücünüz ama hiçbir şeyle bağ kuramıyorsunuz, aklınızla irtibat edemediğinizi düşünüyorum. Biz kadınlara adet döneminde bedenimiz bize olgunlaşmamıza dair sinyaller gönderirken size öyle bir sinyal gönderecek bir kaynağınız yok. Bu yüzden öfke damarlarınızda kol geziyor, daima kızgın, hayalperest, sürekli sızlanan bir çocuk olarak ömrünüz bitiriyorsunuz. Her nevrozlu, budala, kararsız, zavallı bir erkeğin arkasında bir kadın var. Ya annenizdir veya annenizin yerini alacak, size kanat gerecek, eşinizdir, sevgilinizdir... Kendinize mal ettiğiniz geleneksel rollerinizi (güç, kararlılık...) biz kadınlara hiç zorlanmadan oynayabildiğimizin farkında mısınız? Halbuki bize ait olduğunu

düşündüklerinizin, bizden beklediklerinizden, (şefkat, sevecenlik, itina...) hava ve rüzgara ters, en ufak bir bölümünü dahi üstlenemiyorsunuz. Kaybetmeyi, hatalarınızı kabul etmeyi bilmiyorsunuz. İçinizdeki gizli kahramanı kaybetme korkusuyla yaşıyorsunuz. Özür dilemekten, zaaflarınızı göstermekten korkuyorsunuz. Acaba yaşamaktan da korkuyor musunuz? Bir kadına kapıyı açmayı, ceketini tutmayı aşağılayıcı buluyorsunuz. Fakat çalışan bir kadına, sizden fazla para kazanıyor olsa da, çamaşırlarınızı yıkatmayı, ütöletmeyi, yemeğinizi hazırlatmayı normal karşılıyorsunuz. Dünyada bunca kadın düşmanı erkek varken neden erkek düşmanı kadın çok azdır hiç düşündünüz mü? Kadın düşmanı erkeğin içinde güçsüz, tatminsiz, korkak birisi var. Erkeklerin "Mega bilimsel keşfi!" "Kadınların kusurları vardır." "Mega kendinizi kandırmaca." "Erkeklerin yoktur. Varsa da sorumlusu kadındır." Eh aşk olsun. Hiçbir zaman kadınların da haklı olabileceğini düşünemiyorsunuz değil mi? Sizler askerliğinizi yapıp bir senede kurtulurken biz kadınlara çocuklarınızı doğurarak, büyüterek, evlenip gitseniz bile, size hizmet ederek ömür boyu askerlik yapıyoruz. (Köftelerin için teşekkürler anneciğim.) Yaşadığınız hayat standartlarını beğenmiyorsunuz. Eh, bu konuda haklısınız bizde beğenmiyoruz ama

unutmayın ki, tehlikeli ve aptalca oyunları seven, bizleri yönetenler, bakanların, milletvekillerin, savcılarının çoğu erkek. Bunu değiştirmek istiyor musunuz? Eh hadi değiştirin...

Dünyada bunca hayat kadını varken jigoloların azlığı dikkatinizi çekti mi? Niye acaba? Çünkü erkeklerin çoğu için bir delik yeterlikten kadınlar kan dolu bir balondan çok daha fazlasını arıyorlar. Eski Yunanlar, cinsel tatmini on parçaya bölersek dokuzunu kadınlar, birini erkeklerin alacağını söylüyorlardı. Karanlıkta her kadın aynıdır felsefesiyle, bir halt yediğinizi sanarak, neden her kadını yatağınza atmaya bu kadar heveslisiniz? Oysa biz kadınlara miktara değil niteliğe önem verecek kadar olgunuz. Şimdi kaşlarınızı çatabilirsiniz...

Efendiler, kadınlar özgürlüklerine doğru yelken açtılar. Siz reşitliğe doğru tek adım atmadığınız farkında mısınız? Her neyse, bu saatten sonra, değişmeyeceğinize göre hadi babalar gününüzü kutlu olsun.

Not: Neyse erkeklerin hepsini kızdırmayayım, az da olsa istisnalar daima vardır.

Fetiye Nene

ÖZET: Prens Harry ve Meghan'ın düğün hazırlıkları için geçen ay yola çıkan Fetiye hiçbir yere eli boş gitmeyi sevmeyiz.. Kankası Elizabeth'in de ricasıyla gelin bohçasından, kerebiçe, cezeryeden peripellaya, Türk kahvesinden, altına herşeyi dolum dolum götürdü.. Ancak hesap etmediği birşey vardı.. Götürdüğü kabak lifleri İngiliz polisi tarafından uyuşturucu zannedilip gözaltına alındı ve Prens Charles tarafından kurtarıldı.

OYYY AYAKLARIM SIZLIYOR.. YAĞMUR YAĞACAK LILIBETH GÖR DE BAK..

EEE BURASI LONDRA BACIM. YAĞMURU ÇAMURU EKSİK OLMAZ.. ALIŞ ARTIK..

SÖYLE VALİZDEN PEYNİRİ, KEREBİÇİ NEYİ ÇIKARSINLAR.. BOZULACAK ..

FİLİP ENİŞTE NAPIYO ? GÖREMEDİM.. ATLETİNİ 3 NUMARA ALMIŞTİM.. OLDUYSA DEVAMINI GETİRİRİM SONRA..

OLUR OLUR.. ELİNE DE ÇOK YÜZÜNE DE.. BRİÇ OYNUYODUR Bİ KÖŞEDE, YÜZÜ YÜZÜLESİCE !!

FETİYEÇİĞİM, BU SMITH CAN .. MELEZ.. ANASI SİZDEN MİS. DÜĞÜN BOYU SANA REFAKAT EDİP TERCÜMANLIGINI YAPACAK..

ŞEREF DUYARIM EFENDİM..

ANAAAM.. SİMİT CAN MI? HAHAAH ÇOK YAŞA OĞLUM!

HADİ GİDEK DE GİYİNEK.. KİLİSEDE ÖNDEN YER KAPAK!!

DAHA KISA BİRİ YOK MUYDU BE!? BOYUN FİTİĞİM AZA-CAK.. SIRIK GİBLİ..

VAYYY VAYYY... ANASI DA GÖREYDİ BU GÜNLERİ.. KURBAN OLSUN FETİYE HALASI BOYUNA POSUNA.... BOKLU BEZLERİNİ AZ YIKAMADIM..

BOKLARI HALA TIRNAKLARIMIN ARASINDA...

HALASININ TURUNÇ TATLISI.. MAŞALLAH SÜPHANALLAH...

MEGHAN YAVRUM.. BİZİM ORDA BUNA HABELİ DERLER.. GÜLE GÜLE TAK.. BOYNUNDA PARALANSIN! ERİM ER OLSUN, EVİM ÇALI DİBİ OLSUN DEMİŞLER.. OĞLUMUZ PIRLANTA GİBİ.. SEN DE FENA DEĞİLSİN MAŞALLAH..

SİMİT CAAAN !!
GEL ÇEVİR..

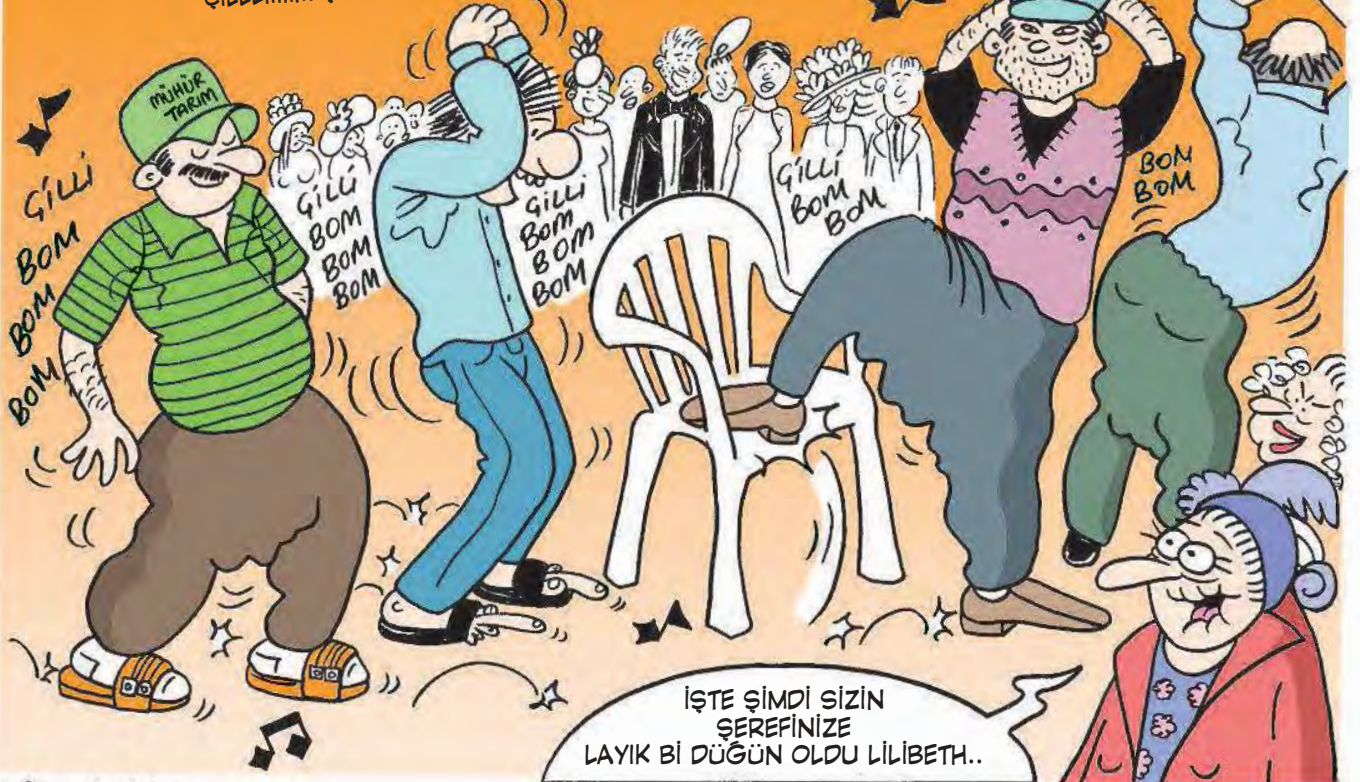
BANA ÇEYREK TAK MIŞTI KALTAK!!

DAMADIN BABAANNESİ VE BÜYÜK HALASI... ÇİFTETELİİİİ... HAYDI ELLER..

SİMİT CAAAAAN!! KOŞ MİKROFONU AL.. ALKIŞLAMAYANIN KAYNANASI ÖLSÜN.. ÇAMAŞIR MAKİNESİ BOZULSUN DE!!!

* PRENS HARRY'NİN HACIHAMZALI KÖYÜNDEN ARKADAŞLARIİİİİ... ÇİLLİBOM...

AHHHHH ÇİLLİİİİİ ÇİLLİ SEVGİLİM ÇİLLİ AMAN DA ÇİLLİİİİİİ ÇİLLİİİİİ

* Bkz. Youtube

Fetiye Nene

Viran olası hanede

– 21. yüzyılın ilk çeyreğinde böyle uyduruk yöntemlerle inşaat mı yapılır anne? Faciaya davetiye resmen... Seçim var, zabıta ses etmez diye mahallecek kafayı üşüttük... Kazak ören kadınlar, "ev genişleticez" ayağına duvar örmeye başladı... Ayrıyetten siyasetçi kısmısına güven olmaz. Bize değildir o "imar barışı" dedikleri. Senin balkona yaptığın çıkmayla filan barışmaz onlar. Müteahhitleredir o...

– Sus kız, harç kar!

– Karmıycam işte... Ben plansız kentleşmeye karşıyım.

– Deli olma Sıdika. Memleketi inşaat sektörü ayakta tututuyo. Onun da önüne, yok efendim "çevre elden gidiyağ, vay planlı kentleşilmeyi, yok orman, yok kuş, vay sincap" diye geçmeye çalışanlar, hayındır, şerefsizdir, cadaloz ve kaltaklardır. Kafalarına terlikle vururum ben onların! Anladın de mi beni?

– Dünya pazarında ses getirecek bir terlik üretsek mesela. Endüstri 4.0

çerçevesinde, o terlik telefonla senkronize olup adımlarını mı sayar, içindeki sensörle kilonu mu tartar, neyse işte bulalım o terliği üretelim... Ama ürettiğimiz, satacağımız bir şey olsun. Ha babam de babam çimentoyla nereye kadar? Sonra işte dolar böyle beşe dayanır...

– Terliğe ne hâcet, şu küreğin sapını görüyo musun, sırtında kırarım alimallah. Tuğla ver ordan!

– Ay anne ciddiym bak... Çökücek, altında kalıcaz; sen ne anlarsın inşaat yapmaktan?

– Nereye çöküyo be! Senin yaşın kadar gecekondu yaptık biz babanla... Daha önce yaptığımız kondularda belediye kaç dozer kepçesi kırdı biliyo musun? Bizim bi gecede yaptığımız konduyu üç günde zor yıktılar...

– Ay müthiş ikili... Safiye Saka-Zekeriya Saka... İnşaatla tek isim... Karı-koca köprü ihalesine de girseydiniz bari kız... Japonlara felan haybeye para vermeyeydik.

– Dalga geçme, beton atarım üstüne cadaloz... Sen görmedin tabi, dünyaya gözünü bu evde açtın... Ondan önce hayatımız kaçak inşaat yaparak geçiyodu bizim... Oturma odasının duvarını sana hamileyken, iki günde ördüm...

– Yapma kız, bana hamileyken çimentoya mı aşeriyodun...

– Dalga geç sen... Zor günlerdi onlar... Malayı ver bakiim ordan... Hiç unutmam, zabıta yıkmaya geldi, dozerin önüne atladım... Caterpillar, D-9 dozerin kepçesinde doğdun sen...

Dozer operatörü koydu ismini... "Sıdika" annesinin mi ne adıymış... Sonra sen birbuçuk yaşında filandın, ikinci katı çıkmaya başladık... O güneşin altında seni de sırtıma bağlayıp, inşaat tepelerinde, kalıp çakıyodum...

– Hep merak etmişimdir, bende niye doğuştan "amele yanığı" var diye... Şimdi anlaşıldı...

– Daha bebekken manyaktın sen... Durduk yere kalıp çivisi yuttun, hastaneye gittik... Ağladın sızladın, çiviye çıkarttılar... Hastaneden bir de döndük ki, evi yıkmışlar... Baktım olmiycak, biz yapıyoruz zabıta yıkiyo... Ben de oturdum Sümerbank basmasından bi sirk çadırı diktim... Bir yıl o sirk çadırında oturduk... Yarım dış tuğla ver bakiyim ordan... Neyse uzatmıyalım, 71 yılında sekiz şiddetinde poyraz çıktı, bizim çadır Heybeliada açıklarına doğru uçtu, tutamadık...

– Kız anne nası diktin o çadırı... Kalıbı var mı bana da öğretsene...

– Hadi ordan salak... Sen daha pantolon paçası kıvrıramıyosun, nerde kaldı sirk çadırı, konu duvarı...

– E, öğret o zaman...

Hakkaten kız anne... Bi kenar mahalle ev kızı olarak, gecekondu yapmayı, sirk çadırı dikmeyi, dozer kepçesiyle güreş tutmayı öğrenmem gerekir. Kader böyle... Ben de isterdim, Boğaz sırtında talan yapıp etap atıp villa blok filan dikebilecek bir ailenin kızı olarak doğmayı, gecekondu dudadak bükmeyi... Ama naapalım ki dozer kepçesinde doğmuşuz...

– Ay kızma baba, annem öğretti ben de kendime oda yaptım... Abimin odası var

benim yok... Bıktım artığın mutbaktaki sedirde yatmaktan...

– Kim izin verdi kız sana oda yap diye?

– Saçmalama baba, senden ruhsat mı alıcaktık? Bu millet böyledir işte, kendi başını sokucak biyer buldu mu, öbürünün damına balta olur... İzindi, kıldı, tüydü... Siz nası yaptınız sanki bu evi?

– Hiç anlamam, yıkıcam o odayı... Hem de semt kahvesine karşı iki tane ayı kadar pencere koymuş kaltak... Penceresiz olsa bi derece... Yıkıcam...

– Gecekondu yıkan şeytandır bi kere... Ölürüm de yıktırtmam, kendimi yakarım, cesedimi çiğnersiniz... Ah... Vur, vur... Şeytaaan... Şeytaan!..

EX'TENTANELER

raziyeicoglu@gmail.com

● Sence EX'i ilk görüşte nefret mi? Yoksa tanıyarak nefret mi?

● EX'ler hiç boşanmayacakmış gibi evlenirler, yarın boşanacaklarmış gibi ihanet ederler....

● Keyfine giden EX'in peşinden gideceğine, kendi keyfinin peşinden gitmeye ne dersin Acaba?

● Çocukken okuduğumuz masallardaki canavarların büyüdüğümüzde EX olarak karşımıza çıkması realitik finaldir...

● Nesli çoğalan Gri Beyinlilerden EX'in; **"Raziye dört dörtlük ama ben koptum.."** diye giderayak yaptığı Cılız İltifatlar takdir değil taktikmiş meğer...

Raziye İçoğlu

PAPARAZZİYE

Evlensel Meseleler...

● Evlilik aşkı öldürmez, EX'ler aşkı öldürür...
● "İltifat edilerek, aldatılıp, terk edilmek kadar incitici bazı şeyler" dendiğinde, sanki derbide teknik direktöre ana avrat küfredilmiş gibi boş boş bakan kişidir EX Koca...

● EX'lerden ayrılırken tası, tarağı, bardağı çanağı paylaşmak, hiç sorun değilmiş meğerse. Çağımız ayrılıklarında EX'lere sanal ortamdaki ortak paylaşılanları sildirmek çok daha büyük problemmiş...

Ev Babaları...

● Annemin kan şekerini ölçen babam dijital cihazda 213 görünce **"benim ilkokul numaram"** diye, adeta altıbin başvurudan seçilecek 50 öğrenciden biri gibi heyecanlanırken normal glikoz değerleri umurunda bile değildi...

LİNK TEPEK

● Okuyamamışların **"Ben var ya, okusam Cumhurbaşkanı olurum"**... sitem özlü sözünün geçerliliğinin kalmadığı zamanlar gördük...

● Hareketlenen, sinyalleşen, kablosuzlaşan çağımızda bile seçim sistemi hiçbir yere kıpırdamayan **Sabit Halk** istiyor...

● Artık, kasiyerlerle Halk insanımız arasındaki para üstü tartışmaları yanmaya da alışırız kur bazında yapıyor; **"Sanki bir dolar mı? Alt tarafı 1 lira eksik vermişler, yürü beee kardeşim..."**

● "Kadın kuaför olmadan asla" seçiciliğiyle, kesilen saçlarını, yerden süpürtürerek alıp, evine götürüp yakan teyzenin limitine göre **Günahta Sınır Yok...**

Sokak Tepik...

● Mahallemdeki **Kullanılmış Giysi Ayakkabı Tekstil KUMBARASI**'nın o küçük deliğinden Çingene çocuğunu içeri atmış, çocuk da direkt sahibinden, hiç belediyeleri karıştırmadan, kumbaradaki her şeyi kendi derme çatma el arabalarına boşaltıyordu. Bütün kıyafetler bittikten sonra çocuk konteyner kulübeyi sevmiş olmalı ki geri çıkmıyor, annesi **"çığsana lan, ver elini"** diye bağıyordu... **"kızzz sen de ne bakıyon? Açıkta Döt mü gördün?"** diye çıkışınca, elbiselerimi soymasından korkarak, kaçtım...

● Meydana kurulan bedava iftar sofrasında **"kuyruk yok"** denmiş ve iftarıcı adayları iftar başladıği anda sıraya dönüştürülebilecek **kuyruk yok** **kuyruğu** oluşturmuşlardı...

Ekran Tepik...

● Ramazan Ayı süresince ekranlarda fakirliği överek milyar dolarlar alan hocanın anlattığı antik fakirler bile seyirci fakirlerden daha zengin ve çok daha hallice...

● **"Bayram değil, seyran değil, eniştem beni niye öptü?.."** deyiminizin yabancı filmde ecnebi versiyonu **"Noel değil, bir şey değil yeğenlerim niye bana ziyarete geldi acaba?"** şeklinde...

● **Öyleyse Hepimiz Bağımlılığa Bağımlıyız** ... Diyanetin Tv.sinde Psikoloji Eğitimi alan sunucusu, psikolog konuklu ve bu bağımlılıktan psikolojik tedavi gören genç ile internet sanal bağımlılık tartışılıyor ve bağımlıların yazması için sanal adresler veriliyor. Sigaradan kurtulmak için bir sigara yakmak gibi, diyabetliyi şekerci dükkânına sokmak gibi, obezin önüne makarna, patates koymak gibi gibi... Stüdyoya hiç bilgisayar konmamış, ama psikolog elinde tablet ve akıllı telefonla gelmiş, ... Sunucu **"Hadi teknolojiyi kullanın"** diyor ve bir sürü

sanal adres veriyor.. İnsan şüpheye kapılıyor, bir kereden bir şey olmaz mı? Kullanayım mı gerçekten? Yada bağımsız velimiz yazacak, yazarken de bağımlılığa elverişli hale gelecek... Mahalledeki çocuklara **"çağırmanın çocuğumu da ders çalışsın"** diye kızan annelerimiz, sanaldaki siber zorbalara mesajlar yazarak kızsı mesela sanal mahalleden... Kendi kendime soruyorum; **"Bağımlılık nedir? Nasıl fark edilir? Bağımlı olduğumu başkası mı fark eder?"**.. Nihayetinde çıktıkları sonuç; **"Bir amaç belirleyin amaç doğrultusunda kullanın"** Eeee peki **"neye, kime göre bu amaç? Amacın kriterleri ne ola ki Acaba?"**... Buna göre, **"bağımlılık hastası"** dediğine sorsan **"amacım bağımlı olmak"** diyebilir... Psikolojimi bozmadan, sağlam psikolojimle direnerek izlediğim süre içerisinde işimi, gücümü bırakıp söyledikleri bütün sanal adreslere baktım ve durup dururken bağımlı olmaya teşvik edildim... **Zaten sen bu kere ile kalabiliyorsan bağımlı değilsin deneyi** gibi programlar.. RESİM 7

● Her Ne Olursa Olsun Bir **#ÇaySeverim ... Tv. Sağlık Tartışmalarına Çok Az Su İçen Birisi Olarak Çıkıyorum! Çay Neden Sudan Sayılmasın Kî?** Su ile demlenip içilen çay vücutta sudan sayılmıyorsa, niye su alıp demleyip içiyorum ki Acaba? O Vakit çayı çiğneyerek yiyeyim . 1 litre su nereye gidiyor? Suyu çay emiyor... Demek ki biz **"çay"** denen bitki ile karşılıklı su içiyoruz ve suyun hepsini çay bitkisi içip yok ediyor... Renkli bir su olarak bardakta fındanca duruyor, en az 6 bardak renkli bir su içerek tüketiyorum. Ama vücudumuza girdiğinde bağırsaklardaki suyu emiyormuş. O sıvı hal bağırsağa gelene kadar nereye gidiyor? Mantıksız buluyorum. İçerde buhar olup uçuyor mu? İllâki doğrudur, tıp bilimcileri doğru söylüyor olsa da, bir çay içici olarak içerek tükettiğim **Çayın su yerine geçmediğini inkâr ediyorum..** Meyveler için de **Bütün Vitamin Kabukta yı inkâr ettiğim gibi..**

Kız Hikayeleri Ramize Erer

Bu ay size kuzenim, İnci'yi tanıtmak istiyorum. Dayımın 7 kızından ikincisi. Aslında yengemin demeliyim. Kocasına erkek çocuk doğurmak içinsürekli hamile ya da yatakta lohusa olarak hatırladığım, bu kadar doğumdan sonra çok erken yaşta yıpranan zavallı yengemin. Çünkü süslü dayım, ipek fularlarını takıp dışarı, gezmelere giderken o, çocukları tek başına büyüttü. Üstelik bütün evin yükünü omuzlayarak, çalışarak.

Her yaz tatilinde ninemin yanına doğduğum bu küçük kasabaya postalanırken en çok dayımın kızlarını göreceğim için heyecanlıydım. Bebek kokusu sinmiş bu evde, büyük bir neşe vardı, o zamanlar adını koyamadığım, şimdi düşününce kaynağını bulduğum; kız neşesi...

Evlerinin önünde, terasta bütün gün oturur nedensizce gülerdik. Bazen o kadar çok gülerdik ki sonunda neye güldüğümüzü unuttuk. Dayımın erkek çocuk sahibi

olamaması kızlarına yaramıştı. Bir babanın oğullarına vereceği özgürlükleri o kızlarına vermişti. Baba baskısı ya da erkek baskısı görmeyen kızları korkusuzdu, girişkendi, alaycıydı.. Hepsi okudu. Kendi ayakları üstünde durabilen meslek sahibi güçlü kadınlar oldular.

Ama dayımın en büyük gururu İnci olmuştu. O politika ile ilgileniyordu ve babasının deneyipte başaramadığı şeyi başarmış, bütün erkek adayları geride bırakıp kasabaya belediye başkanı seçilmişti.

Başkanlığı döneminde kasaba için çok çalıştı. Gençlik kampı kurdu, dünyanın her yerinden gençler geldi çalıştı. Bilgisayarları harika bir kütüphane kurdu. Çocuklar okul çıkışı gelip ders çalışabildiler. Ama beni en çok etkileyen köylü kadınları otobüslere bindirip Ankara Anıtkabir'e, Kapadokya peri bacalarına,

İnci

Konya'da Mevlana gösterilerine ve Bodrum'da deniz tatiline götürmesi olmuştu.

Telefonda sordum, o da Bodrum tatilini sizin için anlattı. 5'0 köylü kadın katıldı Bodrum seyahatine. Hayatlarında ilk defa deniz tatili yapacaklardı. Çok heyecanlıydılar."

Yol boyunca şarkılar, türküler söyleyerek eğlendiler. Hazırladıkları yollukları hep beraber yedik. Bodrum'da otelimize yerleştikten sonra, denize indik. İçlerinde daha önce denize giren yoktu. Çok mutluydular. Hemen alvarları çıkartıp mayolarını giydiler, eşarplarını attılar.

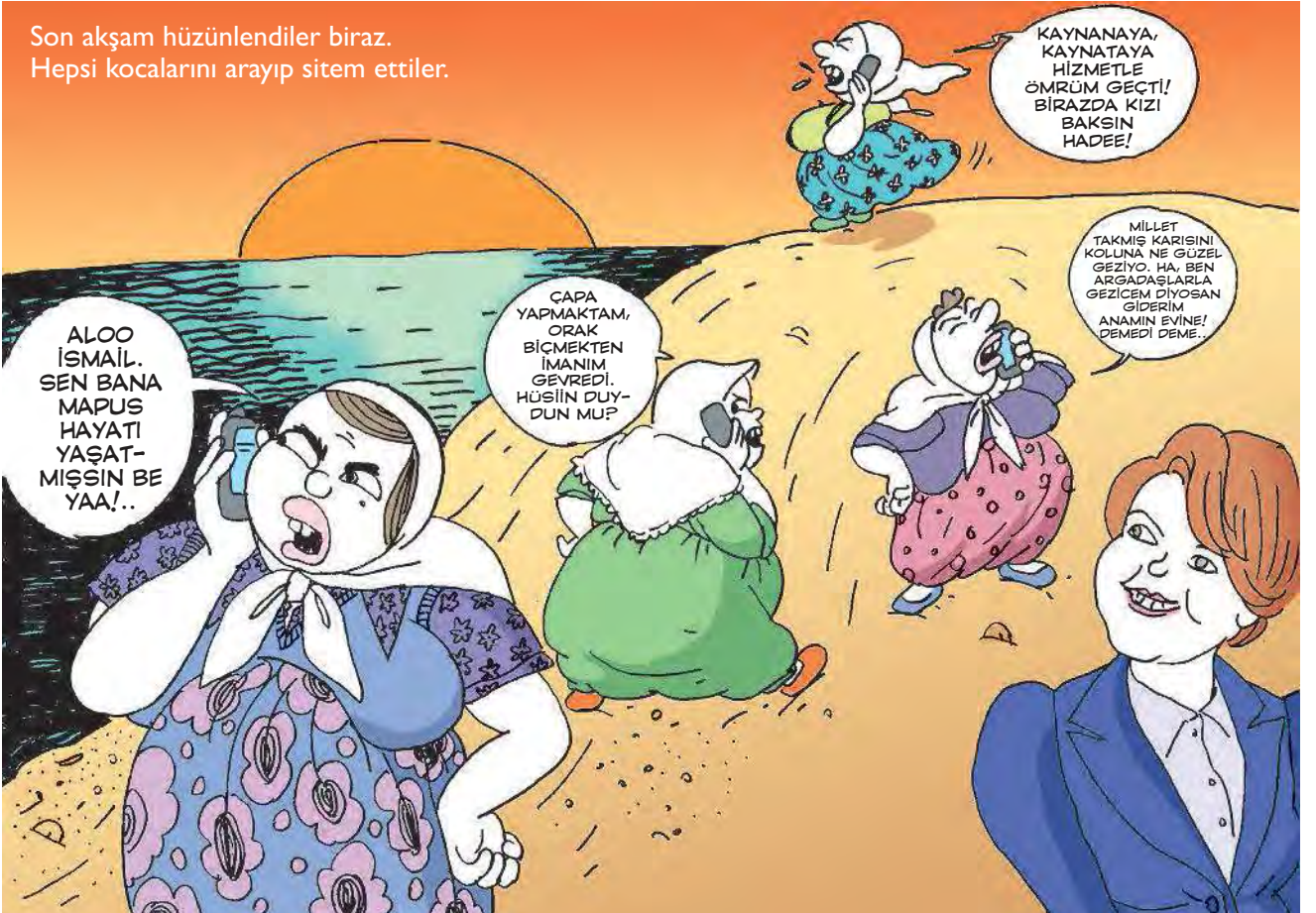

3 gün boyunca denizden hiç çıkmadılar, güneşin keyfini çıkardılar. Akşamları Bodrum'u gezdik. Otelde kalmayı çok sevdiler. Hatta bayıldılar. Hizmet edilmek ne güzelmiş dediler.

Son akşam hüzünlendiler biraz.
Hepsi kocalarını arayıp sitem ettiler.

İnci 10 yıl boyunca bu görevi sürdürdü. Şimdi Kırklareli'nin 3. sıradan CHP milletvekili adayı. Eğer seçilirse Kırklareli'den ilk kadın milletvekili çıkmış olacak. Hadi İnci.

Ezgi Aksoy
aksoyezgi@gmail.com

Tv İktidar Değiştiriyor

Ne Olacak Bu Televizyonun Hali?

Ben 1981 doğumluyum. TRT 2'nin (o zamanki adıyla TV2) açılışını hatırlıyorum, 5 yaşındaydım ve çok heyecanlanmıştım her nedense. Zaman zaman kesilen yayınlara giren "manzara"ları, tv'nin **İstiklal Marşı** ile açılıp kapanmasını, karlanan ekranı, siyah beyaz televizyondan renkli televizyona geçişi, ilk reklamları, Cuma gecesi sinemasını; hepsini, hepsini hatırlıyorum.

Bugün itibarıyla muhalefet liderlerine söz hakkı tanımayan, **Muharrem İnce**'nin seçim konuşmalarını yayınlamamak için kırk takla atan, **Selahattin Demirtaş**

diye biri zaten hiç yokmuş, yaşamamış, var olmamış gibi davranan, kültür-sanat programlarını neredeyse tamamen kaldırmış, yayınladığı dizilerle belli bir düşüncenin propaganda gücüne dönmüşmüş olan TRT'nin bütün değişimine tanıklık ettim.

90'lardaki yükselişini de, 2000'lerin sonlarından itibaren başlayan çöküşünü de gördüm. Ya da ikinin boşaltılmasını diyelim. 90'lardan sonra yağmur sonrası mantarı gibi biten özel kanalların sıcak para ile çıldırışına ve zincirden boşalmışçasına absürtlüklerden absürtlüklere koşuşlarına şahit oldum. Benim ömür sürem içinde televizyon eğitici bir araç olmaktan çıktı ve zaman içinde önce sadece bir eğlence aletine, ardından da tamamen zararlı bir organizmaya dönüştü. "Televizyon hiç eğitici bir araç olmuş muydu ki?" diye soracaksınız belki de. Ama inanın olmuştu. Üstelik bütün bu hızlı ve öngörülemez değişim 30 sene gibi bir süre zarfında gerçekleşti. Dünya tarihi için kısacık, ama bizler için upuzun yıllardı. Televizyonun değişimi ile toplumun değişimi, öylesine aynı paralelde cereyan etti ki, grafiğini çıkarsak aralarındaki uyuma şaşar kalırız büyük ihtimalle.

2012 verilerine göre Türkiye'de karasal yayın yapan 247 televizyon ve 1057 radyo, uydu üzerinden yayın yapan 205 televizyon ve 63 radyo, kablo üzerinden yayın yapan 101 televizyon olmak üzere toplam 553 televizyon ve 1120 radyo bulunuyor. Bu inanılmaz bir rakam. Oysa sadece 30 sene önce bu sayı sadece 1'di. Yazıyla da, rakamla da 1... Sonra bir biri ardına televizyon kanalları geldi ve kirlenme-bozulma başladı.

Eskiden, yani ben çocukken sadece TRT vardı ve devletin resmi sesiydi. Nasıl insan

olunacağını, nasıl davranılacağını empoze eden ve yediren bir güçtü TRT. Ama bunu illa "negatif" bir anlamda söylediğim sanılmasın. Teyzeler, amcalar oturup keyifle, kekler çaylar eşliğinde **Kış Olimpiyatları** izlediğimizi hatırlarım. Ya da **Ziyaretçiler** gibi, genel izleyici için hayli enteresan kaçan bir diziyi. Aslına bakılırsa bu iki örnek de, ortalama bir "genel aile" için uç örnekler. Birinde cıvıldağ dansçılar buz üzerinde kayarken, diğerinde yeşil yeşil uzaylılar dünyayı ele geçirme planları yapıyor ve her iki dizi de kakaolu kek –

demli çay kombosu için fazlaca absürt kaçıyor. Ama hatırlıyorum da, kimsenin bir şikayeti yoktu. Çünkü televizyon modern Türkiye'nin bir parçasıydı ve herkes şuna inanıyordu; eğer TRT yayınlıyorsa, vardır bir keremeti. E vardı da bir yerde...

TRT2'nin açılması ile televizyon ilk kez pek çok farklı alandan "genel" yayın yapan bir ekran olma konseptinden çıktı ve kültür-sanat üzerine yoğunlaştı. Ya da şöyle söyleyelim; ülkedeki devlet televizyonunun açtığı ikinci televizyon kanalı, özel olarak kültür-sanat üzerine yoğunlaşıyordu ve bana kalırsa bu, başlı başına, muazzam bir şeydi.

Doğrusu şu anda nasıl biri olduğum

üzerinde, çocukluğum boyunca delicesine izlediğim TRT2'nin büyük etkisi vardır. Hoş sohbetleriyle **Orhan Boran**'la **Pazar Geceleri**, sevgili **Seyhan Levent**'in sunduğu, dinamik introsu ile beni her zaman çok etkilemiş olan ve nefis konularıyla mest eden **Akşama Doğru**, **Erhan Konuk**'un

hazırlayıp sunduğu ve bu hafta neler çalacak acaba diye özlemle beklediğimiz **Pop Saati**, **Sezen Cumhur Önal**'ın ikonik sunuşuyla şahlanan ve bizlere "çukulata renkli sanatçı" söylemini sevdiiren **Müzik**

Yelpazesi, **Atilla Dorsay** ve **Alin**

Taşçıyan gibi sinema yazarlarının ön sunumuyla **Sinema**

Büyüsü, **Bob Ross**'un ben

dahil binlerce kişiye resimi

sevdiren ve çekinmeden denememize teşvik eden enfes programı **Resim**

Sevinci, dünya opera ve balelerinden örnekler, tiyatro ve sinema haberleri, müzikaller; çok sevgili **Barış Manço**'nun kültür programı **Adam Olacak Çocuk**, **Pazar**

Konseri gibi programlar; bizlere sanatın ve kültürün

"elit" bir ayrıcalık

olmadığını gösteriyordu

adeta. Sanat

bize şah

damarımız kadar değil belki ama, televizyonumuz kadar yakındı işte.

Hayatımızın ulaşılabilir, anlaşılabilir, takip

edilebilir ve zevk alınabilir bir rengiydi.

Globalizmin bir fikir olarak bile henüz sınırlarımızdan girmedığı bir dönemde, dünya listelerinden şarkılar dinliyor, kültür sanat olaylarına dair bilgi sahibi oluyor, önemli sinema filmlerini izlemekten önce konunun muhataplarından enteresan bilgiler öğreniyorduk. Dünyaya ve etrafımıza çok sanatsal, şiddetle ve testesterondan uzak, çok "kadın" bir çerçeveden bakıyorduk. TRT2 kısa sürede bir tutkuya dönüşmüş ve kalitesini giderek artırıyordu.

TRT1'deki haber saatine denk gelen **Fame**'i izlemek için kaç kez dedemle atıştığımı hatırlıyorum. Zira dedem memlekette ve dünyada neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu, bense New York'ta güzel sanatlar akademisinde okuyan Lydia ve arkadaşlarının yeni maceralarına tanıklık etmek istiyordum.

TRT2'nin yayın hayatına başlayışından iki

sene sonra, 1989'da **TRT3** ve **TRT GAP** kuruldu. TRT3 spor programlarına ağırlık verirken, TRT GAP Anadolu'ya ve çiftçiye dair programları ile dikkat çekiyordu. Benim yaşlarımda ya da daha büyük olan herkes **Anadolu'dan Görünüm** programını hatırlayacaktır. **TRT4** ve açıköğretim yayınlarını da anmamak olmaz. TRT 80'li ve 90'lı yıllarda dışarıdan aldığı diziler, sinema filmleri ve programlarla dikkatleri çektiği gibi; kendi ürettiği program ve dizilerle de çocukluğumuzu ve dolaylı olarak da geleceğimizi şekillendirdi. Herhalde hiç kimse TRT'nin yarattığı dizi ekolünü yadsıyamaz. Hayatlarımıza "aile dizisi" kavramını sokan ve diziler aracılığıyla sürekli iyi insan propagandası yapan dönemin TRT'si nasıl unutulabilir.

TRT Dizileri ve "İnsanlık" Propagandası

TRT, günümüzde dev prodüksiyonlu propaganda dizileri ile dikkatleri çekiyor. Oysa eskiden TRT'nin semt ve aile dizileri vardı. Sıradan insanların sıradan, ama renkli ve asla sıkıcı olmayan hikayesini anlatırdı. Kadın karakterler her zaman kapı gibi sağlam duruşlu, komplike ve güçlü karakterlerdi. Çoğunlukla dizileri götürenler, kadınlardı.

Ferhunde Hanımlar, Ankara'da yaşayan bir anne ve üç kızının etrafında dönen bir aile dramasıydı.

Şaşıfelek Çıkmazı, semti belirsiz bir İstanbul köşesinde geçiyor ve insan

ilişkilerine odaklanıyordu. Sıradan insanların sıradan hikayesi, bir tiyatro oyununa dönüşüyor, sıradanlığın içinde bir şiirsellik vuku

buluyor ve bir anda hiçbir şeyler görüldüğü gibi olmayıveriyordu.

Gülşen Abi, gazetede kendisine gelen sorunlara cevap arayan **Abidin**'in hayatını olabildiğince komik bir dille izlettiriyordu bizlere. Haluk Bilginer'in en enteresan karakterlerinden biriydi ve Gülşen Abi, "genel aile" saatinde absürtlüğün sınırlarını zorluyordu.

Yeditepe İstanbul, Balat'ta geçiyor ve yine bir semtin bir semtten fazlası olduğunu,

şehrin en "unutulmuş" semtlerinde bile hayatın bazen bir şiir naifliğinde yaşanabileceğini hatırlatıyordu. İflas etmiş bir burjuva,

aklını kaybetmiş bir solcu eskisine aşık olabiliyor, 50 yaşındaki ev kadınları gündüz birası içebiliyor ve bitirim mahalle delikanlıları keman çalan güzel kızların keman çalmasına aşık olabiliyor.

TRT'nin ikonik döneminin dizileri bunlarla sınırlı kalmıyor elbette. Daha onlarcasını saymak mümkün. Ancak aslolan, tüm bu dizilerin satır aralarına ilmek ilmek işlenmiş yaratıcılık, özgünlük ve emektir. Kadın dünyası ve kadın dünyasının yaratıcılığıdır. İnsanın bir tablo gibi kenarda durmadığı,

kalbine inildiği birer deneyimdir. Bir de elbette tüm zamanların en kült iki yerli dizisini yaratmıştır TRT:

Perihan Abla: Öğretmen çocuklarının en az yarısı gibi ilkokulu annesinin ya da babasının sınıfında okuyan tayfadanım ben de. Hiç unutmam Perihan Abla Pazar geceleri saat 9'da yayınlanıyordu ve geç olduğu için bizim izlememiz yasaktı. Ben yasağı çiğnemiş ve babamla diziye izlemiş, ertesi gün de öğretmenim olan babamdan azar işitmiştim.

Perihan Abla, benim gönlümde yer eden ilk dizidir. Her bölümünü heyecanla takip etmiş, her bir karakterine ayrı ayrı vurulmuşum. Kulakta kalan jenerik müziği ve 80'lerin o tuhaf naifliğinin bunda etkisi büyük. Ama bunun da ötesinde, tüm mahallenin sorunlarını çözen karakterin bekar bir kadın olması, Perihan Abla'nın herkes tarafından sevilmesi ve sayılması benim gözümde daha değerliydi.

Koca koca, kelli felli adamların "bunu bir de Perihan Abla'ya danışalım" dediğini duyardık sıklıkla. Evlenmemiş, çalışmayan, ancak yardımseverliği ve insanıyetile dikkatleri çeken Perihan Abla, ne eksik etekti, ne de öylesine bir karakter. Sözü geçiyordu ve sorun çözüyordu. E daha ne olsundu. Günümüz televizyonunda yan karakter bile olamayacak Perihan Abla, yıllarca evlerimize girdi ve bizlere büyük büyük sorunların, kadın kafasıyla nasıl çözüleceğini gösterdi.

Bizimkiler: Perihan Abla gönlümde yer eden ilk dizidir, lakin Bizimkiler açık ara en sevdiğim yerli dizi olabilir. Bizimkiler'i özel kılan onlarca özellik mevcut elbette. Üstüne sosyoloji tezi yazılabilecek kadar detaylı ve gerçek bir dizi zira kendisi. Benim için en değerli yanı, "hiçbir şey anlatmadan çok şey anlatan" bir dizi olmasıydı.

Bizimkiler'i takip etmiş olanlar bilirler, 1989-2002 yılları arasında yayınlanmış ülkenin en uzun soluklu dizisidir ve dizi boyunca hiçbir "skandal" yaşanmamıştır. 13 yıl boyunca sadece hayatı ve hayatın sıradanlığını anlatıp bu kadar ilgi çekici olabilmek, belki kolay gözükebilir, ama aslında dünyanın en zor işlerinden biri.

13 yıl boyunca karakterlerin bir kere bile rolden çıktığına ya da karakterden saptığına tanık olmadık. Oyuncular tiyatro kökenlidir ve burada bu bakışla ne demek istedi acaba

“Özel kanallar bir yandan Türkiye siyaset hayatına yön veren **Siyaset Meydanı** gibi programlar üretiyor, bir yandan da sabah saatlerini **Sabah Şekerleri**'ne boğuyorlardı.”

kararsızlığı yaşatmaz. Günümüz dizilerinde yaşanan hiçbir olağanüstü olay bu dizide yaşanmadı, ama yine de takip etmesi dünyanın en keyifli dizilerinden biriydi. Üstelik bir apartmanda her sosyal kesimden insanın yaşadığı, belli ölçüde bir birleriyle iletişim kurduğu, insanların genel olarak "mutlu" olduğu bir döneme ait olmasıyla da, zannımca "Eski Türkiye nedir?" diye soranlara "Aha budur" diye gösterilebilecek belgesel niteliği taşıyan bir kayıttır. Ve tıpkı Perihan Abla gibi, kadın karakterleri son derece güçlü, bağımsız ve baskındır. Yan karakter değil, doğrudan başroldür her biri ve hikaye içinde en az erkek karakterler kadar önemlidirler.

Özel Televizyonlar ve "Yeni Televizyon"

Türkiye'nin ilk özel televizyonu **Star** 1990'da; **Tele On**, **Show Tv**, **HBB**, **Kanal 6** ve **Flash Tv** 1992'de, **Kanal D** ve **ATV** 1993'te kuruldu. O zamanlar Türkiye'de yayın yapma hakkı sadece TRT'ye aitti ve bu kanallar kanun değişmeden kurulmuşlardı. Hatta bir dönem özel kanalların kapanabileceği bile gündeme gelmiş, ancak sonra yapılan kanun değişikliği ile kanallar yasal statü kazanmış ve yayın hayatlarını sürdürmüşlerdi.

Özel tv'lerin ilk yıllarında ne **RTÜK** vardı, ne de benzeri bir kurum. Zira RTÜK 1994'te kurulmuştur. Bu sebeple özel televizyonların ilk birkaç yılı birbirinden tuhaf yayınlarla doluydu. Birkaç yıl içinde işler rayına oturdu, ama bazı şeyler de hiç değişmedi.

Özel kanallar bir yandan Türkiye siyaset hayatına yön veren **Siyaset Meydanı** gibi programlar üretiyor, bir yandan da sabah saatlerini **Sabah Şekerleri**'ne boğuyorlardı. Sabah Şekerlerine metrelerce faks yağıyordu ve seyirci bir anda TRT'nin "devlet yüzü" soğukluğundan kendini sıcak kumlara atıveriyordu. **Savaş Ay**'ın bol tartışmalı ve kavgalı şovu **A Takımı**, **Cem Kurtuluş**'un sunduğu ve "Türkiye'nin ilk reality show'u" adıyla yayınlanan

Sıcacı Sıcacı, **Saadettin Teksoy**'un

"Sokarım"ı (ya da programın asıl adı her neydiyse), bir dönem günün hangi saati yayınlanırsa yayınlanırsın izlenme rekorları kıran

programı **Tele Vole**, Uygur kardeşlerin absürt programı **Şahane Pazar** gibi

programlar; özel televizyonların domine ettiği yeni televizyonun ve de dolayısıyla

Türkiye'nin eğlence ve haber anlayışını da değiştiriyorlardı.

TRT'nin o eğlendirirken öğreten, öğretirken yaratıcı olan, yaratıcı olurken belli çerçeveleri hiç aşmayan yayıncılık anlayışı demode oluyor ve yerini kelimenin tam anlamıyla “**šov dünyası**” alıyordu. Televizyonların multimediyalı televizyoncular yarattığı dönemdi, üstelik aynı dönemde ülke “**Özal zenginleri**” tabir edilen sonradan olma zenginlerle de dolmuştu. Türkiye mi televizyona paralel gidiyordu, televizyon mu Türkiye'yle yatay aç yapıyordu; kimse ayırt edemiyordu artık. Gece hayatı renkleniyor, televizyon renkleniyor, her şey durmadan renkleniyordu. Ama tüm bu hengame arasında özel televizyonlar bile tarihe geçecek değer taşıyan dizilere imza atabilmişlerdi. Eeee, ne de olsa hala 90'lar gezegenindeydik.

Semt dizisi ve yöre dizisi kavramına yepyeni bir soluk getiren, Trakyalı Sultan'la Antepli Ali Haydar'ı buluşturan **İkinci Bahar**, Yunanistan'la Türkiye'yi buluşturan **Yabancı Damat**, “hoca camide”li **Hayat**

Bilgisi, eski Türkiye'denin “elit” dizisi **Şehnaz Tango**, mütevazı fikrime göre en iyi yerli sitcom **Tatlı Hayat**, ve Tatlı Hayat'la yarışabilecek muhteşemlikteki **Benim Annem Bir Melek**, TRT üslubuyla çevrilmiş **Mahallenin Muhtarları** ve **Çiçek Taksi**,

unutulmaya yüz tuttuğu bir dönemde televizyon seyircisine yeniden tiyatroyu sevdirmiş ve kabare kültürünü hatırlatmış olan kült dizi **Bir Demet Tiyatro**. Atilla Atalay'ın unutulmaz eseri **Sıdika**, Çağan Irmak'ın televizyona yaptığı en değerli iş olan **Çemberimde Gül Oya**, çevrildikten yıllar sonra ahlak dışı bulunan **Kavak Yelleri**; televizyonun henüz iyice kirlenmediği dönemlerden akılda kalan önemli işler.

Süper Baba: Şahsi kanaatimce, 90'lar özel televizyonunun en önemli dizisidir. Üç çocuklu, eşinden ayrı ve pek de eğitilmiş olmayan Fikret'in, boyundan büyük kadınlara aşık olduğu ve hep hayallerini kovaladığı bir dizidir. Çengelköy'de geçer. Çengelköy'ün henüz bir “sem” olduğu yıllardır.

Süper Baba'yı süper kılan Fikret'in hep kadınlara inanmasıdır aslında. Fikret, eczacı **İpek**'e inanır, hayallerinin peşinden giden kızına inanır, kızının öğretmeni **Deniz**'e inanır, en sonunda da Türk dizilerinin en

“ası” karakterlerinden biri olan **Elif**e inanır. İnanır derken, kandırılır demek istemiyorum. Gerçekten inanır yani. Fikret'in aşık olduğu bütün kadınlar ondan kültürlü, daha iyi eğitilmiş ve daha yetkindir. Fikret ise, hayatı boyunca onlara yetişebilmenin ve daha iyi bir insan olmanın peşinden koşar. Bugünün karakterleri gibi, kadınları ve kadınların okumuşluğunu aşağılamaz. Aksine, kadınların bilgeliğine inanır Fikret. Kadınların kadınlığına sığınır. Üç çocuklu yalnız bir erkek olarak, hayatındaki sorunları erkek gibi değil, hayatına giren kadınlardan aldığı ilhamla, kadınca çözmeye çalışır.

Süper Baba her hafta meyhanede içki içilen, yeri geldiğinde hükümete eleştiri ardına eleştiri savurulan, güçlü kadınları ve azimli erkekleri ile, zaman zaman masala dokunan senaryosu ile bambaşka bir noktada duruyor. Ama kimse Süper Baba'nın masalsılığına söz etmez diye düşünüyorum. Zaten şarkıda da demiyor mu; “bana bir masal anlat baba, içinde İstanbul olsun.”

Televizyonun Kırıldığı Dönem

Süper Baba'dan sonra hayatımıza aile dizisi olarak **Baba Evi** girdi. İşte o an, gerçekten de bir şeylerin değişmeye başladığı andı. Reytingler uğruna, terk edilen ilk kaleydi belki de aile dizisi cephesi. Baba Evi ve birkaç yıl aradan sonra gelen **Yaprak Dökümü** ile

birlikte neredeyse 10 yıl boyunca **Halil Ergun**'u “despot baba” rolünde izledi Türkiye. 10 yıl boyunca ekranların baba figürü yüzü hiç gülmeyen ve sürekli ailenin kadınlarının hayatına müdahale eden mutsuz bir adamdı. Türkiye değişiyordu; artık kadınlar ve kadınların hayalleri, ve Fikret gibi “masal karakterleri” için çok geçti! Bizim değerlerimiz vardı ve belli ki değerlerimiz

kadınların hayatının tam ortasından geçiyordu!

Her ikisi de birer roman uyarlaması olan bu iki dizi, reyting uğruna amacını son derece aşan ve gereksiz yere büyük gerginlikleri evlerimize sokan birer dizi oldular. Baba Evi'nde **Mahmut**, Yaprak Dökümü'nde ise **Ali Rıza Bey**, öylesine sertti ki, zerre esnemiyor ve kuru bir ağaç gibi, evlerimizin ortasında, göğsümüzün ta içinde, katran gibi öylece duruyordu. Soğuktu, despottu, sevgisizdi ve korku saçıyordu bu baba. Kadınlara fikir danışmıyor, kadınları dikkate almıyor, kadınlara durmadan müdahale edip onların bedenleri üzerinden kendine onur devşiriyordu.

Bir yandan semt dizileri yerlerini varış dizilerine bırakmış, **Deli Yürek** ve **Aynalı Tahir**'in açtığı yoldan mafya dizileri almış yürümüş ve okumuş kadınların okumamış erkeklerle yön verdiği televizyon gerçekliği yokolup gitmişti artık. Çünkü bu dizilerde artık belinde tabancayla gezen bitirim kabadayılar durmadan okumuş kadınlara ayar veriyor, kadının kaleminin sorunu çözmediği yerde tabancasıyla durumu kurtarıyordu. Alt metin, hemen hemen her bölümde bağır bağır işlenen “**sen ne anlarsın kızım**”dı. Sen ne anlarsın kızım, erkeklerin dünyasındasın ve tabancamın kudretine inanacaksın!

Oyunculukları ve prodüksiyonlarıyla çok övülseler de benim gözümde 5 kuruşluk kıymetleri olmayan **Ezel**, **Behzat Ç**, **Poyraz Karayel**, **İçeride**, **Kurtlar Vadisi**, **Eşkıya Dünyaya Hükümdar Olmaz** gibi diziler son yıllarda etrafımız bir atmosfer gibi saran eril kültürün ateşli birer neferi gibi bizi boğuyorlar. 10 yılı aşkın bir süredir, haftanın tüm günlerini ve tüm televizyon kanallarını domine eden bu şiddet kültürünü hiç de “eğlenceli” bulmuyorum. Perihan Ablad'dan ya da Süper Baba'dan her bölümde 30 adamın apır sapır öldürüldüğü dizilere çok hızlı gelmedik mi? Siyasi iktidarın, televizyoncuların, köşe yazarlarının her gün vatandaşları azarladığı şu dönemde, durmadan silahların konuştuğu bir televizyon istiyor muyuz gerçekten? Yoksa artık bize ait olmayan bu televizyonu kapatmanın vakti gelmedi mi?

SİPİRİTÜELİZMİN SUNSET HOMES'DA

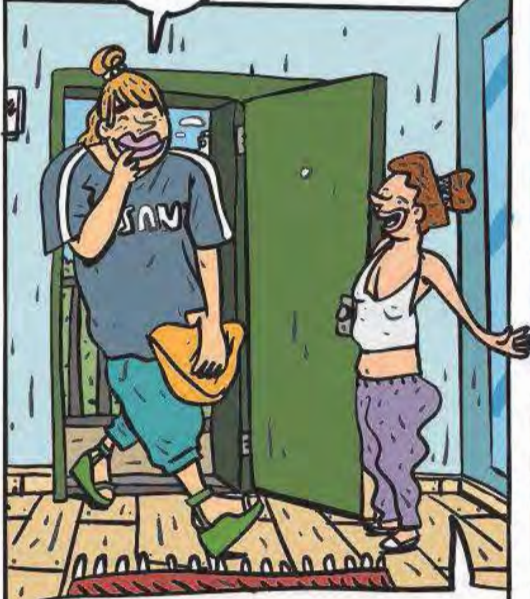
BETÜL YILMAZ

BU NE KILIK LA, BOYFRIEND
CEKET, PANTOLU ANLADIM
DA BOYFREN OLMUŞSUN
SEN!

EHEH,
SEVİŞİRKEN
ELBİSEM
YIRTILDI BEN
DE ÖZGÜRÜN
KIYAFETLERE
YAZILDIM.

NEYSEKİ
ÖZGÜR BEYAZ
YAKALI DEĞİL,
KLİŞE Bİ
GÖRÜNTÜ
OLURDU.

NEY?

GERÇİ BÜYÜK BEDEN GÖMLEK
MODASI DA VAR, DEMEK MODA
SEKTÖRÜ YANCI KADINLAR
YARATMAK İSTİYOR ÇILGINCA
SEVİŞEN YANCI KADINLAR EVET.

SABAH SABAH BU
NE TESPİT ENERJİSİ,
HIÇ ANLAMADIM.

SORMA DÜN SİPİRİTÜEL
KOMŞUM KAFAMI SİTTİ HIÇ
UYUYAMADIM AHA GELDİ!

E HADİ HAZIR DEĞİLMİSİN
DAHAY?

YOK, ARKADAŞIM
GELDİ ŞİMDİ, BEN
GELEMİYOR...

OK, O DA
GELSİN, BANA
İNSAN LAZİM
HADİ HADİ.

SELAMLAR PALDIR
KÜLDÜR GİDİYORUZ
DA NEDİR?

AİLE DİZİMİ
YAPMAA
GİDİYORUZ
ŞEKERİM.

HADİ YA O NE?

YARATICI DRAMA TEKNİĞİ VE BENİM YOĞUN BİLGİ BİRİKİMİMLE, RUHSAL DNA ÇÖZÜMLEMESİ GİBİ DÜŞÜN, MESELA DEDEN BİR TRAMVA YAŞADI, SENDE DE OLAYLARI BİLMEDİĞİN HALDE İZLERİ KALIYO, BEN DE BAZI TEKNİKLERLE O İZLERİ DÖNÜŞTÜRMeye ÇALIŞIYORUM.

ÇOKİİİİ YA
BİZ NAPICAZ
PEKİ?

SİZ TEMSİLCİ
OLACAKSINIZ. DANIŞANIM,
BENİM YÖNLENDİRMEMLERİ SİZİ
KONUMLANDIRACAK, SONRA
DANIŞAN HAYATINI DIŞARDAN
BAŞKA BİR PERSPEKTİFLE
İZLEYECEK VE TEMSİLCİLERDE
CANLANDIRDIKLARI ROLLERLE
KENDİ HAYATLARINDA
FARKINDALIKLAR
YAKALAYABİLECEKLER.

HUUUU
ROL KESİCEZ
SÜPER YA
EHEHEHEEE
...

HİÇ TANIŞIKLIĞI
OLMAYAN TEMSİLCİLER,
YANI SİZ ROLLERİNE GİRDİKLERİ
KİŞİNİN DUYGU VE DÜŞÜNCELERİNİ
HİSSETMEYE HATTA FİZİKSEL
DAVRANIŞ ÖZELLİKLERİ
GÖSTERMEYE BAŞLAYACAKSINIZ
BÖYLECE ATALARI DA HİKAYEYE
YÖNLENDİRMEMLERİ, BLOKAJLAR
ÇÖZÜYÖRÜZ.

ROL DEĞİL,
ROL
ZİHİNSELDİR,
BİZ KOLLEKTİF
TEMSİLCİ
ALGİMİZİ
KULLANICAZ.

KOLLEK-
TİFNOİ?!

Peri, Farsça kökenli bir kelime olup “Büyüleyen kadın” anlamına geliyordu. Eski Türk inanışlarında perilere, “melek” de deniyordu. Sadece Türk kültüründe değil, birçok başka kültürde de efsaneler ve mitolojilerde periler vardır.

Görünimleri genel olarak, çok güzel genç kadın şeklinde tasvir ediliyor. Tabii ki doğa üstü varlıklar ya da ruhlar olarak anılıyorlar. Genç ve güzel kadın harici, yaşlı kadın ve yaşlı erkek görünümünde de olabilirlermiş. Ya da çok küçük ve uçan yaratıklarda.

Özellikleri ise; geleceği görmek ve etkilemek ve tabii ki büyü yapmakmış.

Fransızca isim kökeni “Nymphé” şeklindedir. Türkçeye “Nemf” olarak Fransızcadan geçmiş. Nemfler yani periler, Yunan mitolojisinde suyla özdeşleştirilmişler. Onlar için tanrısal varlıklarmış. Ölümsüz değillermiş ama hep genç ve güzel gözükmüşlermiş. Çok çok uzun yıllar yaşarlardı ve hiç hasta olmazlarmış. Doğurganlığı simgelerlermiş. Ormanlık alanlarda, su kenarlarında yaşayan Nemfler; insanlarla ve tanrılarla cinsel ilişkiye girebilirlermiş ve hatta çocuk bile doğurabilirlermiş. Bereketi temsil etmeleri pek şaşırtıcı değil bu anlamda.

Sesleri çok güzelmiş, su kenarlarında oturup saçlarını tararlarken şarkı söylerlermiş. Özellikle gözleri çok dikkat çekiciymiş. Saçları da çok uzun ve güzelmiş.

Türk Mitolojisinde ise genel olarak “Su Perisi” denirmiş onlara. Birçok Türk efsanesi veya masalında su perisi olarak kendilerine yer bulmuşlar. Türkler de genel olarak insanlara zarar vermeden yaşadıklarına inanılmış. İstediklerinde bazı hayvanların kılığına girebilmek özellikleri de varmış. Mesela; baykuş, yılan, tavşan, balık, tilki gibi...

Perilerin suyla özdeşleştirilmelerinin nedeni ise; hem su kadar temiz ve güzel olmaları, hem de su kadar güçlü ve yıkıcı olmalarını. Eski Türklerde su çok önemli ve kutsalıymış doğal olarak periler de öyleymiş. Kadınlar çocuk istediklerinde su perilerine adaklar adarlarmış mesela. Su yaşamın başlangıcı olduğu gibi yani doğumu temsil ettiği gibi, ölümü de temsil etmektedir.

Yunan Mitolojisinde Türk Mitolojisinde olduğunun tersine periler, bazen insanlara zarar verebilirlermiş. Bu yüzden insanlar onlardan korkar ve zaman zaman dualar ederlermiş.

Türk Mitolojisinde perilerin Kaf Dağı’nda yaşadığına inanılmış.

Hatta uçabilen ve güçleri olan bu perilerin her birinin ayrı ayrı isimleri de varmış. Bunu yanında Türklerde Müslümanlığın etkisiyle olsa gerek cinlerin dişilerine periden de söylenir. Ama bana göre cinler ve periler birbirlerinden çok çok ayırdır. Özellikleri, çıkış efsaneleri çok başkadır. Mesela en ayırt edici özellikleri perilerin çok güzel olmaları, çok güzel kokmaları. Hatta o kadar güzellermiş ki efsaneye göre sudaki yansımalarına aşık olurlarmış. Ve tabii ki Müslümanlıkla alakaları yok, en önemli ayırım da bu sanırım. Ayrıca Türkler su perilerine “Su İyesi” derlermiş. Suyun koruyucu ruhu manasında.

Bir de perilerin ilhamla da alakası vardır “ilham perisi” tabiri buradan geliyor. Yunan Mitolojisinde Zeus ve Mnemosyne 9 gece birlikte olurlar ve 9 kızları olur. Bu 9 kız ilham perileri olarak anılırlar. Adları da şöyledir; Kalliope (destansı şiir), Kleio (tarih), Euterpe (müzik), Erato (aşk şiiri), Melpomene (şarkı söylemek), Polymnia (kutsal şiirler),

Terpsikhore (dans), Thalia (komedi), Urania (gök bilimi). Onlara Müzler denir Türkçe de. Müzler tanrıların şenliklerinde şarkı söyler ve neşe saçarlarmış ama kendilerine ait bir efsaneleri olmamış hiç. Ama sanatın her türü için yaratıcılığı temsil etmişler.

İlham demişken, benim fikrimce gökyüzünün altında bulunacak yeni bir şey yoktur. Sadece özgünlük vardır yani, yaptığınız işte kendiniz olmak. Bırakın beğenen beğensin beğenmeyenler de beğenmesin. O yüzden kendinize güvenin, kimseyi dinlemeyin ve en iyi yaptığınız şeyi yapmaya, yolumuza devam edin.

Çok sevdiğim yönetmen Jim Jarmusch bu konuyla ilgili birkaç cümle kurmuş zamanında. Çok severim ara ara okurum tekrar. Sizlerle paylaşayım belki bilmeyeniniz vardır.

“Hiçbir şey orijinal değildir. Hayal gücünüzü gazlayan, sizi ilhamla titreştiren her yerden çalın. Eski filmlerden, yeni filmlerden, müzikten, kitaplardan, resimlerden, fotoğraflardan, şiirlerden, rüyalarından, rastgele sohbetlerden,

mimariden, köprülerden, tabelalardan, ağaçlardan, bulutlardan, sulak havzalardan, ılık ve gölgelerden beslenin. Sadece ve sadece ruhunuza seslenen şeyleri malzeme alın. Bunu yaparsanız işiniz ve hırsızlığınız özgün olur. Özgünlük paha biçilmez, orijinallik safsatadır. Bunları yaptıktan sonra da hırsızlığınızı saklamakla uğraşmayın, tam tersine değerini bilin. Jean-Luc Godard’ın ‘Nereden aldığınız değil, nereye götürdüğünüz önemlidir’ sözünü hep aklınızda tutun.”

Bu arada size Jim Jarmusch filmi öneriyim birkaç tane. Stranger Than Paradise (1984), Mystery Train (1989), Coffee and Cigarettes (2003), Only Lovers Left Alive (2013).

Evet durum bundan ibaret. Periler güzel hoş birer efsane karakterler, size ilham vermeseler de, geleceği göstermeseler de, büyüyle hayatlarınıza dokunmasalar da olsun varsın, güzeller be.

Bol ilham perili, su perili, aşk perili hayatlarınız olsun:)

Şokella

Krahatını düzeltti. Ceketini sırtına geçirip kapıya yöneldi. Oğlunun her sabah ayak kabılığın üzerine onun için bıraktığı beş lirayı alıp, çıktığını içeriye seslendi. İçeriye üflenen cümleler "aradığınız geline şu anda ulaşamıyor" cevabıyla geri geldi. Aldırmadı Recai. Beş lirasını cebine koyup kahveye gitmek üzere merdivenleri her günkü gibi telaşsız indi.

Kahveye gittiğinde saat sabahın dokuzuydu. Sabah dokuzda kahvede emekliler cinayet çözme programına kilitlenir, kahveye kim girmiş kim çıkmış pek aldırış etmezlerdi. Fakat Recai geldiğinde, sabah sabah kravat takmaya, takım elbise giymiş olmaya üşenmeyen tavrına duyulan saygıdan mıdır nedir, insanlar ona gülümseyen gözlerle kibarca selam verirdi. Ondaki hayata saygı duruşu cazip bir şeydi.

Kahveye girince her zaman oturduğu cam kenarındaki masaya geçti. Kahveci Ümit, gazeteleri hep bu masaya koyduğundan mı geçip oraya otururdu, yoksa Recai o masaya geçecek diye mi Kahveci Ümit gazeteleri o masaya koyuyordu? Ne büyük muamma!

Cebinde beş lirası vardı. Beş çay içebilirdi yani. Fakat o her zaman kendini üç çayla sınırlar, iki lirasını cebinde bırakırdı. Arttırdığı iki lirayı da akşam olunca okuldan dönen torunlarına birer birer paylaştırır, torunları da hiç yoktan iyidir deyip tek bir gün bile geri çevirmeden, dedelerinden bu parayı alırlardı.

Recai, gazeteleri karıştırmaya başladı. Kahveci Ümit, çayını masasına getirmişti. Hava sıcak, kemikleri dingindi. Ne keyifti ama... Her sabahki bu düzeni seviyordu. Saat ikiye kadar kahvede iki çay içip eve gidiyor, torunları o saatte okuldan yeni geldiği için anneleri yemeği ısıtmış olduğundan, kurulacak sofrayı kaçırmamaya çalışıyordu. Bu sofradan ona da bir şeyler düşüyordu elbet. Yemek yedikten sonra evden tekrar çıkıp semtte şöyle bir gezindikten sonra son bir çay için kahveye uğruyor, akşam oğlunun eve geleceği zamana kadar orada televizyon seyrediyordu.

Her gazetede aynı haberler... Bazı gazeteler dün, bazıları geçen haftanın... Olaylar seyrini değiştirmedikinden, Recai gazetelerin gelmişiyse geçmişiyse ilgilenmezdi. Okuyordu işte... Her gazetedeki aynı haberleri sanki ilk defa görüyormuş gibi bir merakla teker teker inceliyordu. O gün de dikkati elindeki gazetelerdeydi. En alttaki gazeteyi eline aldığı anda, sayfaların arasına bir market ilanının sıkıştırıldığını fark etti. İlanı eline alıp bir göz attı. Markette büyük damping vardı. Kocaman bir şokella resminin altında kocaman "Sadece bugün için 6 lira!" yazıyordu. Hem de kocaman bir kavanoza! Birden içini bir telaş sardı. Bir çay içmişti. Şöyle bir ceplerini yokladı. Vallahi iki lira daha vardı cebinde... Dün torunları halalarına gittiğinden onlara veremediği iki lira! Hemen içtiği tek çayın parasını ödeyip kahveden çıktı. Elinde marketin ilanı... Şokella kampanyası bitmeden ya da bu kampanyayı duyan kadınlar şokellaları bitirmeden markete gidip bir tane almalıydı. Kahveden telaşlı çıkışı diğer ihtiyaçların şaşkın bakışlarına takıldı. Bu bakışlardan söktü kendini Recai. Doğru markete yollandı.

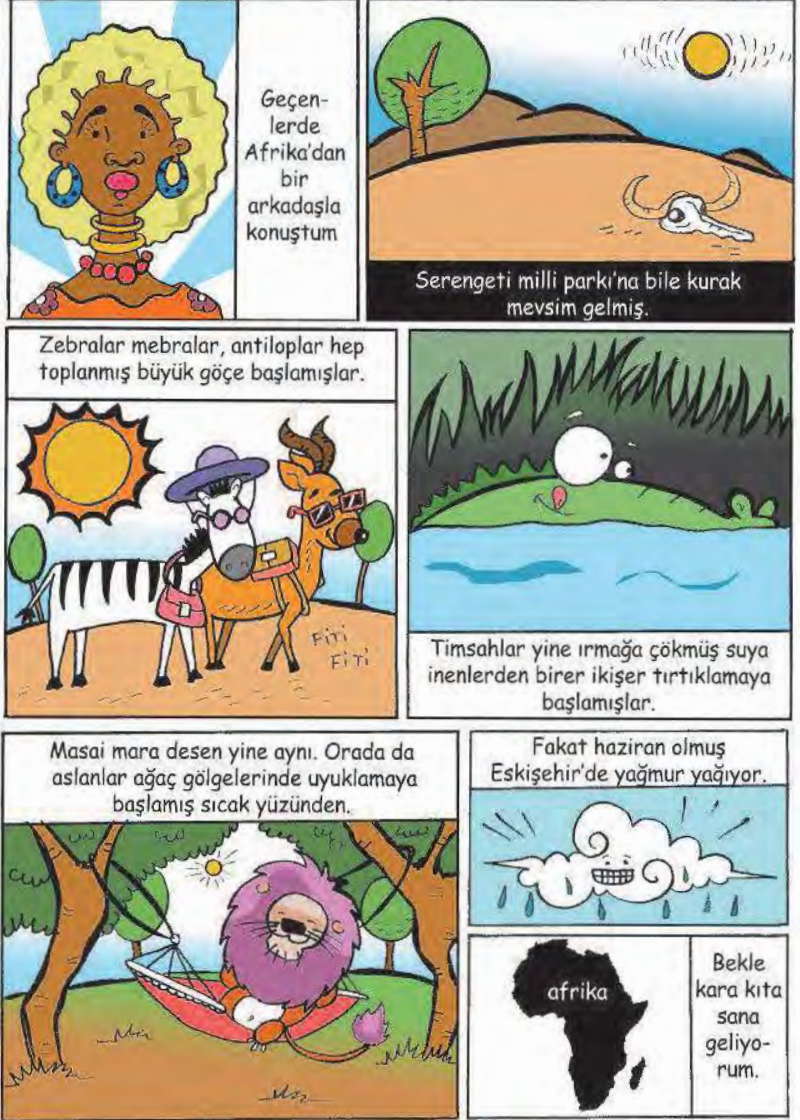
Uzun zamandır alışveriş yapmadığı geldi aklına. Önceden, yani karısı daha ölmemişken bütün market işlerini o halleder, bundan da büyük bir keyif alırdı. Şimdi kimsenin onun bu keyfini önemsemediği yoktu. Evde besledikleri bir şeydi Recai. Yemini, suyunu veriyorlardı o kadar. Tuvalette de kendi gidiyordu. Hâlâ tuvaletini kendi yapabildiği için ev sahipleri tarafından varlığı tiksnilmeden karşılanıyordu. Akarı kokarı yoktu işte. Günde beş liralık masraf. Hem sahipleri gezmeye gittiği zaman usulca çocukların başında da beklerdi. Sessizdi. Market işleri artık ondan sorulmuyordu. Market evde eli para tutan adamın işiydi. Eyvallah...

Markete giderken şöyle bir gönlümü de gezdireyim, diye düşündü. Bakmak bedava ya! Hem bir şey de alacağım... diyordu kendine. Koskoca bir şokella. Torunlarına verdiği birer liralara benzemeyen bir şeydi bu sonuçta. Şokellaya bayılacakları veletler. Dede gibi dedelikte bir derece atlayacak, eski zamanlardaki eli ekmek tutan Recailiğini bir kere daha yaşayacaktı.

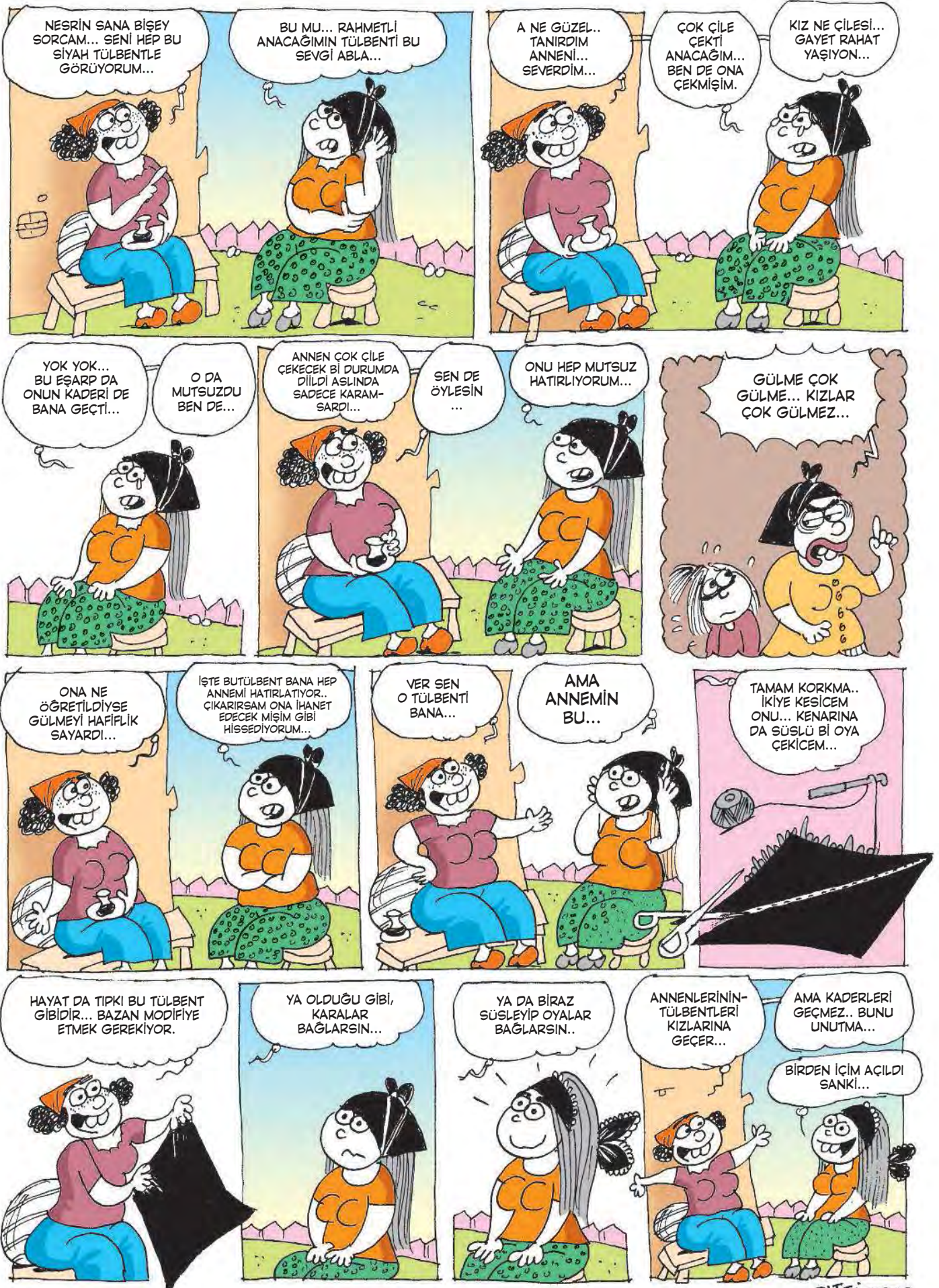
Markete girdi. Sol tarafta, hemen girişin dibinde çikolatalı bir şeyler vardı. İnsan, mesela birini almak isterse hangi birini neye göre alacağını aklı şaşırırdı. Rastgele seçerdi işte o zaman bir tane... Alıcı gözle durdu, eline aldı bazılarını, fiyatlarına baktı. Sonra sanki aradığı bunlardan hiçbirisi değilmiş gibi elindekileri aldığı yere bıraktı. Cipslerin önüne geldi sonra... Koskoca bir bölümü cipsler kaplamıştı. Recai de severdi cipsi. Arada torunlarının

"KARA KITA"

fatima yıldız erkan
fatimayildizerkan@gmail.com

aldıklarından baharatlı olanları tırtıklar, olur da oyuna dalıp unutulursa aptala yatıp pakette kalanları yutardı. Cipslerin önünde durduğunda en sevdiğini seçti gözleri ama gün cips günü değildi. Elinde marketin broşürü; balların, pekmezlerin, şokellaların olduğu bölüme geçti. Boy boy kavanozları biblo gibi dizmişlerdi. Recai; sakince, vakur bir tavırla elindeki broşürde yazan boyda bir kavanozu çekip raftan indirdi. Bir saatir rafları dolaşmaktan sıkılmış da bir an önce alması gerekeni alıp çıkacakmışça dingin bir edayla kasaya doğru ilerledi. İsterse bütün marketi satın alabileceken; yaşlılığın verdiği dermansızlık alacaklarını taşımasına engel olacağından, şimdilik bir kavanoz şokellanın kafi geleceğine inanmış bir hali vardı. Bir elinde kavanoz ve broşür, diğer eliyle kravatını düzeltti. Dimdik bir adamdı Recai. Kasada kuyruk vardı. Sabırla sırasını bekledi. Şimdi sıra ondaydı ve arkasında kocaman bir kalabalık. Kendi yemeyecek ya çikolatalı bu zimbirtıyı, torunlarına aldığı belliydi. Büyük adam Recai, arkasında toplumun sağlam desteği, yavaşça ilerledi. Elindeki kavanozu tezgâha koydu. Kız, Recai'ye marketin indirim kartı olup olmadığını sordu. Recai'de kart ne arar? Yoktu. Sonra kız, kavanozu dijital fiyat ölçerle mesh etti. Tanrı kavanozu korusun! Kasanın ekranında ışıklı bir ses duyuldu. Dıttt!! diyen bu mübarek sestense sonrasakıyer kız buyurdu: 24.90! Recai dedi ki "kızım bu altı lira". Kız, yaratan Rabbinin adıyla söylüyordu... "Yok" dedi, "Amca" dedi. "24.90". Sıranın arkasındaki halktan bir ayaklanmanın tıktıkları duyuldu. Adım adım ihtilâl! Koskoca bir amca, ne kadar haksız olabiliirdi ki bu dünyada? "Kızım" dedi Recai, "Bu kâğıtta yazıyor, daha size söz inmedi herhalde; bu kavanoz bugünlük altı lira." Başladı etraf kararmaya. Şimdi sahnede kasiyer ve Recai. Acaba ne olacak? Halk kuyruğu, bu muammanın peşinde. Markette pür sessizlik, diğer kasiyer bile dıttlamayı kesmiş... Recai'nin kasiyeri diyor: "Amca ver şu kâğıdı" ve Recai bekletilmekten biraz bunalmış, kıza da işi uzattığı için kızmış gibi bir tavırla elindeki kâğıdı uzatıyor. Kızın olayı çözmek için Sherlock Holmes olmasına gerek kalmıyor. Kız, kâğıdı eline alınca Recai'nin eline "Amca bu başka marketin broşürü, ayrıca da geçen haftanın" cümlesini tutuşturuyor. Sonra Recai cümleyi alıp, şokellayı kasaya bırakıyor. Olayın çözülmesiyle marketin sesleri geri dönüyor. Bir dakikalığına alışverişin durması acı bir kayıp. Recai'yi ise artık kimse umursamıyor.

Gökçen Erdoğan

Çocuk sahibi olmayı bırakın, had sahibi olun

Gebelik çok ciddi bir karar. Ve söylemekten dilimde tüy bitti ki; yalnızca iki kişiyi direkt olarak ilgilendiriyor. Yani balkonlardan düşecek gibi sarkan komşu teyzelerin, görümcenizin eltisinin annesinin, köşedeki 20 yıllık bakkalınızın, pide kuyruğundaki mahallelinin, hastanenin bekleme odasındaki kadının bu konuya bir dahli olması garip olur. “Çocuk yok mu çocuk?”, “E çocuk ne zaman?”, “Daha bekleme, olmaz.”, “Olmuyor mu?” gibi maalesef son derece hadsizce bulduğum soruların ne denli can sıkabileceğini tahmin etmek bu kadar zor olmamalı.

Evliliğinin henüz 3. ayında hamile kalmadığı için “kusurlu” olmakla suçlanan kadınları savunmayacak mıyız? Onlara, kendilerini savunmalarını salık vermeyecek miyiz? Onların eşlerini ilişkilerine sahip çıkmaları için dürtmeyecek miyiz?

Çocuk sahibi olmak istemeyen kadınların, ruhsuz ve duygusuz hatta hoppa sayılmasına ses çıkarmayacak mıyız? İnsanları, hazır olmadıkları büyük sorumlulukların altına girmeye, toplumun paşa gönlü olsun diye zorlayacak mıyız sahiden? Bakmayacakları çocuklar için ahkam kesen ve onu verenin rızkı da verdiği fikrine sığınıp baskı yapanlara bir “dur” demeyecek miyiz? Çocukların yalnızca yiyerek ve uyuyarak büyüdüğünü düşünmeyen ve ona bir gelecek verip veremeyeceğinin kaygısını taşıyanları anlamayanlar, ne kadar iyi insanlar?

Doğursanız da bitmez zaten. Bu bahsi geçenler “Emiyor mu?” der, “Kucağa alıştırma” der, “Çocuk böyle mi büyütülür?” der, “Aman siz nasıl büyüdünüz

PERİ MUZAFFER

YAZ- ÇİZ: MERVEM ÇİMEN KIVILCIM

Peri Muzaffer'den dilek dilemek için --> mrmcmn@gmail.com

Peri Muzaffer sizinle olsun

sanki!” der, “Mama verme sakın.” der, onu der bunu der.

Kendi deneyimlerini yüceltirken bir başkasının deneyimleme şansına ve şekline saygı duymayanlarla konuşacak fazla bir şeyiniz olamıyor maalesef. Tartışmayın ama dik olun. “Ben/biz bu şekilde tercih ediyoruz.” deyin. “Biz anne ve babası olarak böyle uygun gördük.” deyin. “Çocuk sahibi olmak özel bir karar, bizi ilgilendiriyor.” deyin. Canınız çok yanarsa kapılarınızı kapatın ve kendinizi dinleyin. Hiçbir şey söylemeyin.

Sokaklar, etrafı böyle aile

büyükleriyle, komşularla, akrabalarla, tanıdıklarla çevrili olduğu için ruhunu besleyemediği çocuklarını pişmanlıkla ve keşkellerle büyüten anne-babaların çocuklarıyla dolu. Sokaklar, anne ve babaları tarafından daha fazla sevilmek, ilgi görmek için çıldıran çocuklarla dolu. Sokaklar, hayatlarını sil baştan yaşayabilmek isteyen çok çocuk sahibi kadın ve erkeklerle dolu. Sokaklar, çocuklarına iyi bir hayat veremediği için kahrolan anne babalarla dolu.

Hep söylerim; öpüşmek ayıp bulunur, sevişmenin lafı bile ayıp

sayılır ama “Ne zaman çocuk yapacaksınız?”da bir beis bulunmaz. “Ne zaman çocuk yapacaksınız?”ın meali, “ne zaman bile isteye korunmasız sevişeceksiniz?” dir. Bundan sonra bilsinler de öyle sorsunlar. Sizi çok zorlarsa sorularını da mealiyle tekrar edin.

-Ee ne zaman çocuk yapacaksınız?

-Ne zaman mı korunmasız ilişkiye gireceğiz?

Ya da

-Korunmasız sevişmek için biraz daha beklemek istiyoruz. Bırakın onlar utansın.

karşı cinsle mesajlaşmalar

Ümit dünyası...

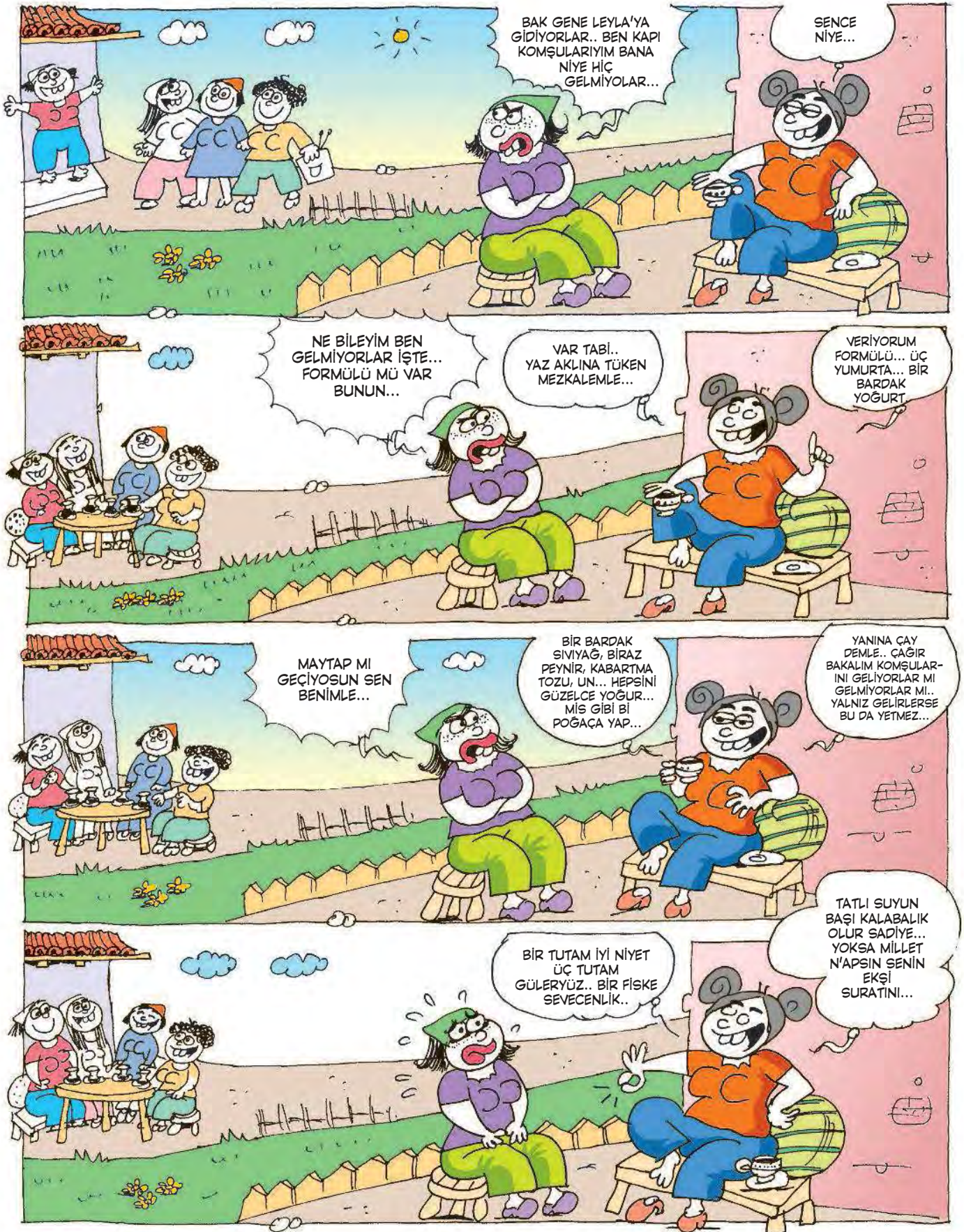

başka popolar

feyhan güver

BAYAN YANI

2018-06
Aylık yaygın süreli
yerel yayındır

BD Basın Yayın Tic. Ltd.
Şti. adına
Sahibi ve Yazışleri
Müdürü
Tuncay Akgün

Yayın Kurulu
Ramize Erer
Feyhan Güver
İpek Özsüslü

**Renklendirme
Editörü**
Fikret Özdemir

Satış Müdürü
Şener Küçükkaptan
Abonelik Aysun Öztürk
(0212) 249 91 13

ADRES: Firuzağa Mahallesi Defterdar Yokuşu
No: 19/1A Cihangir-Beyoğlu/İST
TEL: (0212) 292 9450 **FAX:** (0212) 251 5754
BASKI: LeMan Ofset (0212) 858 00 93
DAĞITIM: DPP A.Ş.

Kötü Kız

Ramize Erer

